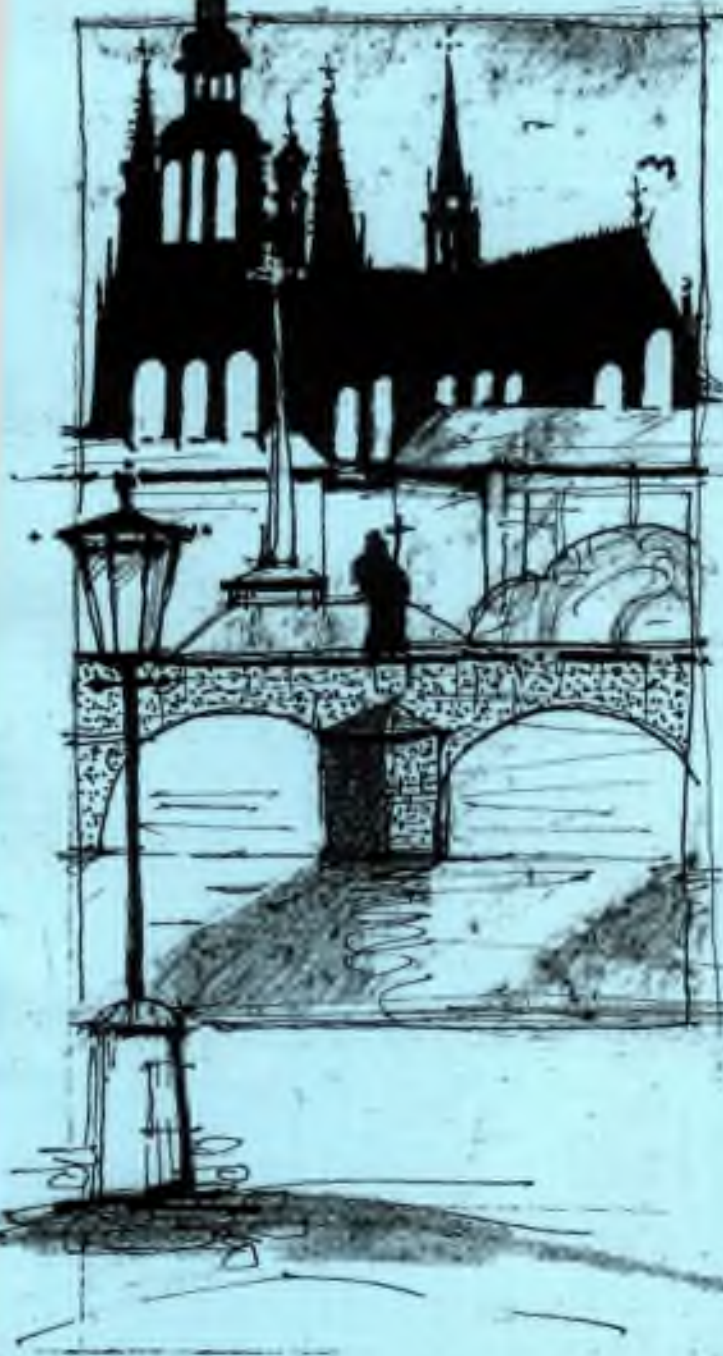

VĚSTNÍK SOKOL SYDNEY

AUSTRALIA

ÚNOR 2008

EDITA BERNTSEN B.A., LL.B.
SOLICITOR AND ATTORNEY

7 ST PAULS ST, RANDWICK NSW 2031

**ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA
POSKYTUJÚCA SLUŽBY V ROZLIČNÝCH
OBLASTIACH PRÁVA, VRÁTANE
EMIGRAČNÉHO.**

**Právnu poradu si môžete zaistiť na:
TEL: (02) 9399 9374 MOB: 0423 056 884
FAX: (02) 9326 6012
EMAIL: eberntsen@optusnet.com.au**

DENTAL IMPLANTS

Missing Teeth?

Dental Implants may be the solution:

- You can talk, laugh and smile without worrying. Your new teeth will be fully anchored and feel just like your own teeth.
- Eat what you like without problems
- Recover your natural smile
- A safe and reliable treatment method
- There is no need to file down adjacent teeth

Dr. J. Mader, Suite 106, "Piccadilly"
222 Pitt Street, Sydney, 2000
Phone: 9264 5210

Our Treatment Solutions

Single Teeth

Multiple Teeth

Dentures

Whether you are missing a single tooth or a complete jaw, we will have a solution to meet your needs. Implants have a totally natural appearance and feel just like your real teeth. Please visit

In our 12th year! A tour like no other!

ROMANCE & RE-ENERGISE EXCLUSIVE EUROPEAN TOUR

Depart 4 JUNE - Return 29 JUNE 2008

PARIS – BRUSSELS – BRUGES – BUDAPEST –
HEALTH SPA PIESTANY SLOVAKIA

\$8,590 per person + Airport Tax
All Inclusive

Book by 28 February and SAVE \$190 per person

Our traditional summer tour to the world renowned, **Health Spa Piestany**, departs **4 June 2008**. This is our 12th year to the Slovakian Spa that offers a warm and comfortable holiday retreat! You will be amazed to discover how you can **combine health with an exciting European holiday**.

The tour departs from Australia with the first stop in **Paris**. Here we stay **3 nights** at the sophisticated 4 star luxury Hotel Bedford located near the Madeleine, Opera and Paris department stores. You will see all the iconic sights the city has to offer including the Champs-Elysees and Arc de Triumph, the Notre Dame Cathedral, Les Invalides where Napoleon is buried, the Place de la Concorde and the Eiffel Tower. There will also be a fabulous cruise on the River Seine to explore Paris from a whole new perspective.

Our next stop is **Brussels**, city founded in the year 979, now capital of the European Union. We stay **3 nights** at a superior 4 star Best Western Hotel ideally located in the old city centre, meters away from the Grand Palace, one of the most beautiful squares in the world listed as a UNESCO World Heritage site. See the magnificent St. Michaels Cathedral, the Congress Column, the renowned Atomium, the stately Place Royale, the Royal Palace, the European Parliament, some excellent examples of Art Nouveau houses and of course the Manneken Piss. We also visit the famous Duval chocolate factory and enjoy a day tour to the medieval picturesque city of Bruges also known as the Venice of the North.

From Brussels we will fly to the lively old royal capital **Budapest**. We stay 3 nights at the luxury hotel, Thermal on the historical Margaret Island situated on the Danube River in the heart of the city. During our 3 days we will discover all the city highlights, Cruise on the Danube, try a spa treatment, enjoy gypsy music and depart with unforgettable memories!

Our last **13 days** will be at the Health Spa, **Piestany**, an authentic health resort with thermal mineral spring and mud spa treatments! Here, we are staying on a picturesque spa island close to the pedestrian part of the city. During our stay you will receive 3 meals daily, enjoy daily spa treatments, sightseeing, walking, dancing, gypsy music and folklore in an unmatched resort experience with everything within walking distance!

This is a high quality tour for you to enjoy, explore and revitalise!

Experience 26 day Escorted Tour flying Emirates and Malev Air, staying at the 4 star luxury hotels in Paris, Brussels, Budapest and Piestany. Included is Return economy class air fare with Emirates, additional flight with Malev. Daily buffet breakfast, dinners (only 4 dinners not included) 13 Lunches. Also included sightseeing, Cruises on the river Seine, and the River Danube, entrance fees, 1 spa treatment in Budapest, daily spa treatments at the Spa Piestany and portorage. Great value at \$8,590 per person twin share + Airport tax. (Single Room supplement: \$1,900. Business Class upgrade: \$4,800).

Eva Santo

Director / Tour Leader

European Spa Tours - Eva's European Tours

www.europeanspatours.com.au

Contact Us Now! Phone: (02) 9449 1786 Mobile: 0419 999 565

Email: eva@spatours.com.au

Licence No. 2TA5824

"Let me Escort you the way I would escort my best friend!"

Eva

APOTHEKER

SHELLER

IDEAS OF NATURE

**FOR HEALTHY SKIN AND A NATURALLY BEAUTIFUL
COMPLEXION**

Dr. Scheller's natural skin care range is made in Germany and sold in over 46 countries. Go to our web site and see our full range of skin care. Postage is included in all pricing, or you can ring and arrange an appointment at 1/125 Garden Street Narrabeen Sydney.

Apotheker Scheller has a created different skin care series for

- **Normal**
- **Dry**
- **Sensitive**
- **Mature**
- **Mixed skin types**

Mention this advertisement and receive 10% off.

Contact aileen@aromatherapyonline.com.au or 0414 442 220

www.aromatherapyonline.com.au

GOULBURN WINE & SPIRITS SUPPLY PTY LTD

INCORPORATED IN NSW

Wholesale Wine & Spirits Merchants

9-13 Brisbane Street, Darlinghurst, NSW 2010 Australia

Tel (02) 9264 8459 Fax (02) 9264 8941

*** WE IMPORT A LARGE RANGE OF CZECH BEERS & SPIRITS ***

- BŘEZŇÁK & ZLATOPRAMEN
- KARLOVARSKÁ BECHEROVKA
- TUZEMSKÝ RUM
- JELÍNEK SLIVOVICE
- JELÍNEK GRIOTKA
- KLÁŠTERNÍ TAJEMSTVÍ

- JELÍNEK BOROVIČKA
- JELÍNEK FERNET
- STARÁ MYSLIVECKÁ
- PRADĚD
- KMÍNKA
- JAKA MARUS

*** WE DELIVER LOCALLY AND INTERSTATE ***

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 1
Ročník LVI
Únor 2008

Number 1
Volume LVI
February 2008

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

Print Post Approved PP 239732-00003

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

ÚNOR V LADOVÝCH HRUSICÍCH

OBSAH

<i>Slovo starosty a pokladníka</i>	6
<i>Narozeniny / Ohlasy čtenářů</i>	8
<i>Výročí české samostatnosti</i>	8
<i>K výročí smrti Jana Masaryka</i>	10
<i>Rozložení s panem velvyslancem</i>	15
<i>K aust volbám / Dábelské nápady</i>	16
<i>Ještě k případu Milady Horákové</i>	18
<i>Další taškařice</i>	21
<i>Česká tíha keltského dědictví</i>	22
<i>Z Generálního konzulátu</i>	23
<i>Žalov / Bratr Rudolf Fiala</i>	26
<i>České Orfeum</i>	27
<i>Kino Ponrepo</i>	28
<i>Letem světem</i>	29
<i>Komunistická tyranie</i>	31
<i>Komunisté nám vzkazují</i>	32
<i>Třetí odboj existoval!</i>	32
<i>Bolševická poezie – V. Nezval</i>	34
<i>V dobách bojů o Slovensko</i>	35
<i>Humor</i>	37
<i>Perly a perličky</i>	38
<i>Parazitující čínská značka</i>	41
<i>Opět v kleci - jak ale upláchnout</i>	42
<i>Z tajů krás české řeči</i>	44

VĚSTNÍK

Dvoutměsíčník Sokola Sydney.

Obsah publikovaných článků nemusí být totožný s názory redakce. Vyhrazujeme si právo články upravit.

Redakční rada: J Zahrádka,
B Šindler, P Čermák
Telefon redakce:
02 9528 7928

Email:

contact@sokolsydney.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

**Příští uzávěrka Věstníku:
8.3.2008**

**(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

Z PERA STAROSTY

Právě jsme zahájili další rok našeho sokolského života. Sportovní program a pravidelné aktivity začaly už v polovině ledna. Restaurace je znovu po vánočních prázdninách otevřena a prodej jídel, dortů, chleba a dalších produktů československé kuchyně je opět každou sobotu k dispozici.

V první polovině letošního roku proběhne několik důležitých světových sportovních akcí. Nejprve MS v hokeji, dále v červnu ME ve fotbale. Další sportovní událostí budou Olympijské hry a to poprvé v Číně. Sokol pro toto období a podle zájmu členů může zajistit promítání některých z těchto událostí na velkém plátně.

Jako každoročně je valná hromada plánována na duben, podrobnosti jsou na dalších stránkách tohoto čísla. Máte-li skutečný zájem o budoucnost Sokola vaše účast je velice důležitá.

Nazdar Jarda Krejčík

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Prosíme zahraniční odběratele Věstníku, aby pokud možno platili předplatné v australských dolarech, většinou jde „draft“ od banky předem objednat. Za převod z jiné měny nám banka účtuje 10.50 australských dolarů. Jen poštovné do zahraničí za ročních 6 čísel nás stojí 22.20AUD a bude co nevidět opět zvýšené. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník celkem \$447 fond na údržbu Národního domu \$95. Mnoho díky všem dárcům.

Členské příspěvky - Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2008 BYLY SPLATNÉ DO 31/1/2008**. Někteří členové ještě nezaplatili za rok 2006 a mnozí za rok 2007.

Věstník: předplatné pro nečleny je \$25 na kalendářní rok od 1.1. do 31.12.2008.

Vydání: celkem \$3,117, z toho mimořádné bylo oprava pumpy septiku za \$385.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1.11.2007 do 31.12.2007:

Procházka K	30	Novák V & M	20	Jarošová-Stejskal Dr	50
Zapletal A	30	Čtvrtečková D	75	Tichý V & J	50
Dostál P	75	Batehaven MO	20	Král L	37
Bocek E	25	Kodet M	25	Chobocky B	50
Martínek Z	25	Rosta M	50		

Prosím vystavujte všechny platby na „Sokol Sydney Ltd“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd, 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086**.

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme používejte jen tento název pro všechny platby.

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

PROSBA O POMOC: TYTO „MONEY ORDERS“ BYLY DORUČENY BEZ JMEN A ADRES:

V PROSINCI 2007 POŠTA BATEHAVEN \$20;

V LEDNU 2008 POŠTA MAROUBRA \$20

(Také částky jsou záhadou – členské příspěvky i Věstník jsou \$25)

ODESÍLATELÉ NECHŤ LASKAVĚ ZAVOLAJÍ NA (02)

9981 4765 – MŮŽETE NECHAT VZKAZ NA ODKAZOVAČI

V tomto únorovém čísle Věstníku popřejeme **únoračkám a únorákům, březňačkám a březňákům.**

Srdečně blahopřejeme a přejeme všechno nejlepší sestřím, které oslaví své kulaté, nebo půlkulaté narozeniny v únoru a v březnu: 8.2. **Kateřině Jonákové,** narozené v Praze, 23.3. **Dianě Marik,** narozené v Rosebud ve Viktorii a 26.3. **Janě Čermákové,** narozené v Československu a **Janě Opálkové,** narozené v Brně a 28.3. **Aleně Možiové,** narozené v Bratislavě. **A vše nejlepší našim bratřím,** kteří ty kulaté nebo půlkulaté oslaví v únoru a březnu. 11.2. oslaví své půlkulaté narozeniny, **Jiří Chorobík,** rodák, ze Studěnky, 2.3. se v Murwillubah narodil **Grahame King** a 3.3. oslaví svoji třicítku **Jakub Jirásek,** narozený v České republice. 18.3. se narodil v Praze **George Kotek,** a 25.3. se narodil **Petr Josef Kaňka,** rodák ze Sydney, který také oslaví třicítku. A 28.3 popřejeme rodáku, z Karviné, bratru **Franku Kennedymu.**

A těm dříve narozeným, našim seniorům i k nekulatým narozeninám přejeme vše nejlepší a pevné zdraví: 11.2. sestře **Jarmile Coufalové,** která se narodila v Kolině, kde také začala cvičit v Sokole Kolín a později přestoupila do jednoty Sokola Prahy XIII. 2.3. se narodil v Brně-Židenicích náš přispěvatel a dopisovatel bratr **Stanislav Berton-Brzobohatý,** který cvičil jako žák a dorostenec v Sokole Brno-Židenice v Župě Vaníčkové od roku 1930 do roku 1941. 11.3. se narodila v Českých Budějovicích sestra **Irina Steklá,** která jako žačka cvičila v letech 1932-36 v Sokole České Budějovice a jako dorostenka v Sokole Podolí v letech 1936-47. 17.3. bude slavit své narozeniny štědrý podporovatel Sokola Sydney bratr **ing. Pavel Dostál,** rodák z Plzně. A 23.3. se v Lysé nad Labem narodila sestra **Manka Doležalová,** autorka mnoha ilustrací v našem Věstníku a na pozvánkách na sokolské zábavy. Manka cvičila od roku 1936 v Sokole Čelákovice v Župě Barákové.

Sestry a bratři přejeme vám dobré zdraví a mnoho dalších spokojených let.

J.Z.

Ohlasy čtenářů Věstníku

... Více přátel mně přijelo navštívit tento rok z Austrálie, nežli když jsem žil 55 let na Tasmánii. První byl Joe Chromý, který' mne navštívil druhý den po operaci v Pardubické nemocnici - Jana Weisová - Míla Bronzová - Vlastík Škvařil - Zdena Fantlová - Zdenko Houdek - Honzík Nový - Trevor Marshall (ex-president asociace mých 300 dodavatelů mléka) a Brian Heathorn s manželkami (moji sousedé z Tasmánie) - Irenka Pavlasová a mnoho jiných z Evropy, i když jen "na skok".

Rád se chlubím našimi Orlickými horami a i do Polska zajedeme při objíždění nedalekých státních hranic s mnoha stovkami betonových těžkých opevnění z roku 1934 - 38, kdy z rozkazu západních velmocí naše republika byla nucena odstoupit ochrannou obrněnou pohraniční linii. To byla jedna z podmínek Německa pro zachování "míru" (na několik měsíců). Tolikrát byla naše malá republika obětována a napadena, že je to Boží zázrak, že ještě hrdě existujeme. Pohraničí je překrásné a hornaté; přírodní hranice naši republiku vždy bránily proti ji obklopujícím státům.

Význačná událost roku: Ing. Petra Skopová MBA byla zvolena "Českou manažerkou roku". Petra byla po revoluci v naší republice v roce 1990 moje první mnou sponzorovanou studentkou. Po dvou letech v Tasmánii - Novém Zélandě - Americe se vrátila dokázat, že mladá česká generace dovede naši republiku do ekonomické prestižní pozice v Evropské Unii - až na špičku. Tak jak jsme to znali před druhou světovou válkou. Kdy snad jenom Švédsko a Švýcarsko (dlouho nikým nenapadené) se mohly přirovnávat k našemu ekonomickému standardu. Petra je vzorem mladé generace "Že to jde".

Vděčím Petře, že mně představila panu Ing. Janu Velebovi, presidentu Agrární komory, kde při jeho 60. narozeninách jsem měl možnost s Maruškou Václavíkovou poznat předsedu vlády Mirka Topolánka a mnoho kolegů, někteří z nich byli u mne na Tasmánii. Příjemný pocit setkávat se s kolegy, kteří jsou v globální ekonomické elitě budující naši českou ekonomii.

Můj osud na Tasmánii mě zabránil dobudovat pátou továrnu. Jsem však hrdý na všech třicet sýráren, které jsou vedeny mladými australskými mlékařskými technologi, z kterých většina začínala po roce 1957 v mém Lactosu na Tasmánii a teď sami vyrábějí naše sýrové speciality. Lactos zůstává největším výrobcem nejkvalitnějších sýrařských specialit na jižní polokouli a toto je jenom začátek.

Je to radost pozorovat od roku 1990 změny v naší České republice. Naše budoucnost s mladou generací je zárukou stálého zlepšování životních podmínek pro naše budoucí generace. Často se bude stávat, že jeden bude mít více než druhý a mnoho jich bude závidět mnohým. S tím se nedá nic dělat, každý jsme jiní a každý se snažíme dosáhnout jiné cíle. Demokracie a svobodné volby jsou zárukou, že jenom naše schopnosti nás mohou omezovat.

S přáním Vám všem příjemného prožití svátků vánočních a hodně zdraví, štěstí a spokojenosti do roku 2008 a mnoha dalších let.

Děkuji za Váš dvouměsíčník. Půjčuji všechny hned po zajímavém přečtení.

Vaši Milan a Maruška - stále Vyhnálek a Václavíková Ústí nad Orlicí

Publicista pan Stanislav Berton nám poslal odpověď na svůj dopis Vojenskému historickému ústavu týkající se smrti generála Vojtěcha Luži, který si dovoluujeme uveřejnit.

VOJENSKÝ HISTORICKÝ ÚSTAV PRAHA

Praha 29. října 2007

Vážený pane Bertone,

ohledně „případu Luža“ je současná česká historiografie zajedno v tom, že byl zcela nepochybně zastřelen českými četníky. V příloze Vám zasílám kopii článku Pavla Šrámka „Smrt generála Vojtěcha Borise Luži“, který byl publikován ve sborníku „Válečný rok 1944“, Praha 2001, ed. Z. Zudová-Lešková. Současně odkazují na paměti Radomíra Luži, které se celé záležitosti věnují podrobně – „The Hitler Kiss“, Baton Rouge 2002 (USA) - „V Hitlerově objetí. Kapitoly z českého odboje“, Torst, Praha 2006 (ISBN 80-7215-286-6).

Pokud se týká Vašich studií, poslaných naší instituci před listopadem 1989, mohu pouze konstatovat, že v knihovním fondu VHÚ Praha nejsou registrovány.

S pozdravem

ředitel

plukovník Mgr. Aleš KNÍŽEK

Z tohoto dopisu též vyplývá, že poznámka redakce Věstníku v tom smyslu, že generál Luža byl popraven Němci, byla nesprávná.

VÝROČÍ OBNOVENÍ ČESKÉ SAMOSTATNOSTI (1918-2008)

Bořek Šindler

Letošní osmadvacátý říjen bude důležitým mezníkem ve historii českého státu. Ten samostatnost ztratil v první polovině šestnáctého století a vlastně se jí tehdy dobrovolně vzdal. Znovuzískání samostatnosti po nějakých čtyřech letech bylo nakonec velmi tvrdým oříškem. Nechybělo mnoho, jak dnes dobře víme, a český národ se mohl – jako samostatná kulturní jednotka Evropy – rozplynout v německém moři jej obklopujícím. Národ slovenský mohl pokračovat ve stavu pozvolného maďarského rdoušení a konečného zardoušení. Nebýt přímo zázračného úsilí buditelů, obrozenců a jejich snah v devatenáctém století, které nakonec dovedly Čechy zpět k jejich již téměř ztracené národní individualitě, a nebýt přímo mravenčího úsilí několika jedinců, nebyli by pravděpodobně Češi v roce 1918 mohli znovu nabýt před staletími jimi samými svou vlastní neopatrností ztracenou svrchovanost.

Zopakujme si alespoň jen kratince jak se ještě počátkem patnáctého století mocné české království dostalo pod vládu habsburského rodu a nakonec i do germanisujícího područí Vídně. Když po několikasetleté vládě panovnického rodu Přemyslovců – a tak dlouhá doba vládnutí byla ve středověku evropskou jedinečností – si Češi dosadili Jana Lucemburského, nebylo to nijak po vůli Habsburkům, kteří se již tehdy o mocnou českou korunu – dotud bezúspěšně – ucházeli. Tento rod přinesl Čechům další rozkvět jejich bohatého království, a to ovšem zejména za vlády vzdělaného a moudrého Karla IV, syna matky Přemyslovny a bojovného otce Lucemburka. Když ovšem husitské křídlo Čechů odmítlo uznat za krále Zikmunda, bratra Václava IV,

tedy druhého syna syna Otce vlasti Karla, a země se ocitla v bouřích náboženských válek, počalo české království upadat a ztrácet na své někdejší mocenské prestiži. Ani když v patnáctém století čeští stavové dopustili příchod polsko-litevských Jagellonců na český trůn nezaznamenal český stát návrat ku dříve ztracené slávě. V roce 1526 pak uznali čeští stavové za vhodné dosadit na český trůn rakouskou větev rodu Habsburků, možná především pod hrozbou tureckého nebezpečí – Turci oblehli i Vídeň – a habsburského rodu jsme se potom zbavili až právě v roce 1918.

V počátcích kralování habsburských císařů byla Praha hlavním městem jejich říše. Ještě poměrně krátce před bělohorskou katastrofou byla Praha sídlem Habsburka Rudolfa II a jeho bohatou klenotnicí. A nebylo to poprvé v našich pestrých dějinách, že rozpory mezi Čechy nakonec výrazně přispěly k tomu, aby z jejich sporů těžili cizinci. A tak se tehdy ještě poměrně malá Vídeň vyšínula nad jí dříve vévodící Prahu a nakonec se i stala císařským hlavním městem habsburské monarchie. Objevení Ameriky a získání bohatých zámořských kolonií španělskou velmocí, v níž se usadila druhá větev rodu Habsburků, a neblahé dědictví náboženských rozbrojů mezi Čechy potom prvenství Vídně pomohlo definitivně utvrdit. Germanisační úsilí Marie Teresie a jejího syna Josefa II jakoby potom dokončilo dílo českého ponížení. Nicméně Češi byli sice srazeni na kolena, ale právě jen na kolena. Hlavu neztratili, jejich srdce na českém venkově nepřestalo nikdy bít, během devatenáctého století se nakonec znovu napřímili a ku konci první světové války už stáli připraveni vzít vládu svých věcí opět do svých rukou. Tak došlo i k svolání samostatnosti a ku zřízení demokratické republiky.

Doma pracovali pro českou věc vlastenci jako dr.Karel Kramář a jiní politici, kteří si za svou odbojovou činnost během první světové války vysloužili od Vídně vězení, ba dokonce trest smrti, později zrušený. Samostatnou republiku by ovšem nebylo bývalo možno zříditi bez téměř nadlidského úsilí tří mužů, kteří nakonec prosadili rozdělení habsburské monarchie a mezinárodní uznání Československa jako republikánského dědice kdysi mocné české královské koruny - profesora T.G.Masaryka, jeho žáka Eduarda Beneše a generála Milana Rastislava Štefánika.

Osmadvacátého října 1918 se zrodilo Československo. Prošlo potom mnohými nebezpečnými zvraty, bylo za dob německé okupace rozvráceno, za éry komunistů znásilňováno, a v lednu 1993 rozděleno. Jsou tedy dnes jak Česká republika tak Slovensko pokračovateli někdejšího v roce 1918 zrozeného státu, ale dnešní svobody těchto dvou bratrských států by bez osmadvacátého října nemohlo být. Češi oslavují tento den jako svůj národní svátek. I Slováci snad jednou nahlédnou, že kdyby nebylo bývalo Československa, byli by asi utonuli v maďarském moři – a k tomu chyběl sotva jen krůček. Dnes jsou oba státy členy Evropské Unie – tedy jakéhosi nadnárodního celku. Památka národního osvobození v říjnu 1918 je přesto stále živá a devadesátých narozenin Československé republiky tedy letos vzpomeňme s nemalou úctou a náležitým vděkem jejím zakladatelům.

**MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2008 VĚSTNÍK \$25?
MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?**

CVIČENÍ PRO DĚTI v sokolském Národním domě

15.30 -16.30 hod. vždy v sobotu: 2. a 16. února;

1., 15. a 29. března; 12. a 26. dubna;

10. a 24. května; 7. a 21. června

Volejte Jane 0438 014 125

K výročí smrti Jana Masaryka.

James V. Jakoubek 12/2/2007 cs-club.blogspot.com

Dne 10. března 1948 tragicky zahynul Jan Masaryk. Mnoho se od té doby změnilo. Československá republika, vybudovaná po První světové válce na troskách Rakousko-Uherska, již neexistuje. Komunistický režim, instalovaný sověty po druhé světové válce a na jehož prahu Jan zahynul, je také minulostí. Změny nastaly, jedno zůstává stejné: oficiálně se trvá na tom, že násilná smrt Jana Masaryka byla vším možným, jenom ne vraždou.

Do dnešního dne byla smrt Jana Masaryka šetřena oficiálně třikrát. Poprvé hned po nález jeho těla na nádvoří Černínského paláce v ranních hodinách 10. března 1948. Vyšetřování zahájil šéf pražské kriminálky dr. Zdeněk Borkovec, který se na místo nálezu dostavil krátce před sedmou hodinou ranní. Brzy tam přibýlo několik komunistických pohlavářů kteří dr. Borkovce od případu odvolali a vyšetřování převzala komunistická StB. V poledne toho dne byl případ uzavřen. Nález - sebevražda.

Dvacet let byl případ tabu. V průběhu Pražského jara 1968 byl Případ Masaryk otevřen znovu, údajně sebevraždě věřil málokdo. Tehdy se přihlásili svědkové kteří tvrdili, že Masaryk

byl zavražděn. Šetření případu se protahovalo, v srpnu přišla sovětská Invaze s následnou okupací a v listopadu 1968 byl případ opět uzavřen: teze o údajné vraždě Jana Masaryka byla znovu oficiálně zavržena, kupodivu ale, sebevražda potvrzena nebyla. Jan, aby čelil nespavosti, usedl ráno 10. března 1948 na římsu okna v koupelně a při té příležitosti buď z náhlého rozhodnutí skočil dolů a nebo vypadl nešťastnou náhodou...!

Uplynulo dalších dvacet let. Ke konci roku 1989 komunistický režim v Československu (a krátce na to slavný a věčný Sovětský svaz) zašel na úbytě. V roce 1993 byl Případ Masaryk otevřen oficiálně znovu, ale průběh nového šetření plně publikován nebyl. Dne 11. března 1995, den po 47. výročí Masarykovy smrti, prošla tiskem krátká zpráva že vyšetřování bylo dne 27. února prozatímně skončeno. Mluvčí úřadu který toto šetření prováděl, Pavel Bret, prohlásil, že ze šetření vyplynul nový poznatek: „... Jan Masaryk nevyskočil z okna svého bytu v Černínském paláci, ale spadl z římsy v místě asi dva metry vzdáleném od tohoto okna...“

Jeho nadřízený, Václav Benda, novinářům oznámil, že „... přímá vražda Jana Masaryka je v podstatě vyloučena, i když je možné, že zemřel v souvislosti s přítomností cizích osob v jeho bytě.“ Informaci tuto ještě doplnil Pavel Bret konstatováním, že Masaryk prolezl oknem koupelny na římsu pod oknem, postupoval po ní asi dva metry a spadl dolů, s dodatkem, že „... nelze vyloučit, že se snažil před někým uniknout...“! Důvod, proč Masaryk na římsu vylezl a před kým si „unikal“ by mohl být v tom, že v té době „... bylo v jeho bytě pět mužů, kteří tam prováděli nezákonnou prohlídku.“ Totožnost oněch mužů je známa, dva z nich byli již, byť bez výsledku, kontaktováni, jejich totožnost je ale tajná.

Více než rok po té, dne 27. listopadu 1996 „Usnesením vyšetřovatele Policie ČR Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu“ bylo, v pořadí již třetí prověřování smrti ministra zahraničních věcí ČSR Jana Masaryka, odloženo. Konec sametového „vyšetřování“. Výsledek: vražda „v podstatě vyloučena“, sebevražda vlastně taky – podivín Masaryk se rozhodl z důvodů jen jemu známých špacirovat v pět hodin ráno, v pyžamu a bos po okenní římsě, odkud pak spadl a zabil se. A za to nikdo přece nemůže, žeano. Těch „pět mužů“ co prováděli v jeho bytě „nezákonnou prohlídku“ a jejichž totožnost, byť „známá, přesto ale stále tajná“, jimž se zřejmě snažil uniknout, s tím nemá co dělat, ti zajisté, dle sametu, s jeho smrtí neměli nic společného. A to se skoro padesát let spekulovalo, že Masaryka zabili komunisti. Jaká to hanebná pomluva!!

Tak toto je tedy nejnovější oficiální stanovisko, výsledek posledního, vskutku sametového šetření. Do dnešního dne od skončení tohoto t.zv. „nálezu“ žádná podrobná oficiální zpráva vydaná nebyla. V roce 2005 pak vydal Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu cosi jako úhrnou zprávu v knižní publikaci s názvem „Jan Masaryk (úvahy o jeho smrti)“ v nákladu 3.500 výtisků, s údajem „neprodejně“, ve které se shrnují jak všechny tři „oficiální“ vyšetřování, tak dává k dobru kdejaký drb a výmysl, který se kdy o Masarykově případu objevil. Včetně citátů z dále zmíněného škváru „Proč zemřel Jan Masaryk“ či vyloženým nesmyslům z pera komunistického veršotepce plátku Haló Noviny Jaroslava Kojzara. Kdyby se nejednalo o tak závažný případ, mohlo by se zdát že jde u ubohoučky, nemístný vtíp.

Násilná smrt Jana Masaryka svého času doslova otřásla celým národem. Jan Masaryk byl poslední velkou překážkou a zábranou před komunistickou Československa. Jeho smrt pak plně otevřela stavidla komunistickému běsnění. Jak toto poslední „šetření“ dokázalo, současný režim a jeho vlády zde kráčeji ve šlépějích komunistických předchůdců kteří také na objektivním vyšetřování případu neměli vůbec žádný zájem. Dalším faktem je pak skutečnost, že i přes dlouholetou „diskusi“ se o okolnostech Janovy smrti ve věrčnosti české mnoho neví, a to, co se „ví“, je zpravidla zdeformované, až vyloženě nepravdivé. K této ostudné skutečnosti pak přispívají různé publikace a články které se čas od času objeví – a to nejen v Česku, ale bohužel i v exilu. Za příklad přímo klasické desinformace domácí bych uvedl nechutný a zcestný pamflet autorů P. Kettnera a I.M. Jedličky s názvem „Proč zemřel Jan Masaryk“ (nakladatelství Horizont, Praha, 1990). Jde o splácáninu plnou drbů, polopravd a vyložených lží, které případ místo objasňování ještě více zamlžují. I zde v exilu články se stejnou tendencí sem tam vyjdou, kupř. Čs. Týdeník č. 6/95 otiskl článek jehož autor se snažil budit dojem, že nedávno interviewoval přímé účastníky původního vyšetřování Masarykovy smrti. Šlo ale o prachobyčejný plagiat, výtah ze shora zmíněného „díla“ Proč zemřel Jan Masaryk, který přežvykoval dávno vyvrácené nesmysly, navíc údajně „vyslovené“ osobami které v původním šetření vůbec nefigurovaly.

Osudné okno koupelny Jana Masaryka

Dnes, skoro šedesát let po činu, mnoho očitých svědků události po světě nechodí. Přesto se ale zachovalo dosti svědectví přímých účastníků i náhodných svědků a během let vyšlo najevo dostatečné množství detailů a informací ze kterých se dá určit jak pravděpodobný průběh tragedie, tak i některé domněnky vyloučit. Jinými slovy, přímý doklad dokazující vraždu sice neexistuje, ale množství nepřímých důkazů, dokladů a svědectví, mluvou kriminalistů „circumstantial evidence“, k tomuto závěru, vraždě, jednoznačně ukazuje. Zde je několik dokazatelných faktů:

Masarykovo tělo objevili dva zaměstnanci Černínského paláce, Jan Merxbauer a Jan Pomezny, zhruba o půl šesté ráno. Nález oznámili strážným, kteří zavolali záchranku a pražskou kriminálku a dva členy Masarykovy domácnosti, Václava Topinku a Bohumila Příhodu. Přivolaný lékař rychlé záchrané stanice Hl. Města Prahy MUDr. Karel Horák mohl jen konstatovat smrt. Ten také, za pomoci řidiče sanitky Bohumila Turina, obrátil z původní pozice Masarykovo tělo na záda. První kriminalisté na místě činu byli dr. Zdeněk Borkovec a policejní lékař MUDr. Jaromír Teplý. Krátce po jejich příchodu do Černína přijelo několik komunistických pohlavárů s Klementem Gottwaldem v čele.

Václav Topinka, prokazatelně první toho rána v Masarykově bytě, popsal v jakém stavu byt našel: postel nakřivo od zdi, prostěradlo vytažené zpod matrace a polštáře pryč, noční stůl napůl převrácen, ze skříní vytahané zásuvky a jejich obsah vysypán. Po podlaze střepey z rozbitého nádobí, židle převrácené, jedna rozlámaná. V koupelně lékárníčka zcela vybraná, jeden polštář pod umyvadlem, druhý ve vaně, ručníky vytahané z police, sedadlo pod oknem převrácené a kolem okna plno otisků

prstů. Vyděšený Topinka vyběhl na chodbu kde narazil na Příhodu který vedl Václava Noska a Vlado Clementise k Masarykovu bytu. Jen co oba komunističtí pohlaváři

Zde bylo nalezeno tělo Jana Masaryka

spatřili tu spoušť, vykázali Topinku s Příhodou ven a zavřeli se v bytě.

V tu dobu dole na nádvoří policejní lékař dr. Teplý a kriminalista dr. Borkovec ohledávali Masarykovo tělo. Masaryk ležel na zádech, hlavou ke zdi, trochu zkroucen na jednu stranu, pravou ruku na prsou, levou podél těla, asi tři metry od zdi a metr vlevo od okna koupelny. Tvář nebyla poraněna, jen na pravé straně za uchem velká podlitina. Spodní partie nohou byly rozdrčeny, krev kolem ale skoro žádná.

Dr. Teplý rozeplnul mrtvému pyžamo a na hrudi zjistil čerstvou odřeninu a stopy po úderech, taktéž modřiny na obou pažích ukazující na sebeobranu. Konce prstů na obou rukou odřeny, za nehty omítka. Po té se na místo dostavilo několik členů StB a kriminalisté nařídili odnést mrtvého nahoru do bytu.

V bytě se zdržovalo několik lidí, dr. Borkovec podal jejich seznam: Klement Gottwald, předseda vlády; Vladimír Clementis, náměstek ministra zahraničí; Václav Nosek, ministr vnitra a Jindřich Veselý, jeho náměstek; Jan Hora, šéf StB; František Janda, hlavní velitel SNB; Josef Gorner, velitel kriminální ústředny SNB, plus několik členů StB v civilu. Všichni do jednoho komunisti. Krátce na to se dostavil dr. Josef Břešťanský, vyšetřovatel z StB a dr. Borkovec byl od případu odvolán. Dr. Teplý uvedl, že když přinesli Masaryka do bytu viděl Noska s Clementisem jak urovnávají nábytek a koberce. Při jejich příchodu upravil Nosek postel a nařídil na ni položit Masarykovo tělo. Dr. Teplý pak přistoupil k oknu ložnice a podíval se dolů do nádvoří, když se k němu přidružil ministr Nosek a zamumlal: „Sebevražda...“ dr. Teplý podotkl, že dle jeho názoru jde o bestiální vraždu. Jak později poznamenal, uvědomoval si neuváženost výroku, ale „... byl jsem rozčilen a v tu dobu mě bylo všechno jedno...“

Dr. Teplý také zaznamenal zvláštní příhodu: Když po odvolání dr. Borkovce případ převzala StB, vykázal ministr Nosek všechny z ložnice a ke dveřím postavil strážného kterému nařídil, aby dovnitř nikoho nepouštěl. Krátce na to se do bytu dostavil neznámý muž v civilu a vydal se k ložnici, kde mu strážný zastoupil cestu. Neznámý řekl strážci rusky: „neblázněte, nechte mě projít“. Ten ale odmítl, načež Nosek s Clementisem strážnému nařídili, aby muže vpustil. Asi po půl hodině neznámý vyšel ven a nesl nabitou aktovku. (V roce 1955 vydal člen britské tajné služby E.H. Cooridge zprávu ve které tohoto „neznámého“ muže identifikoval – údajně šlo o agenta NKVD Otto Katze, který byl v roce 1952 pod jménem André Simone oběšen v procesu se Slánským). Krátce na to byl od případu odvolán i dr. Teplý, vystřídán komunistou MUDr. Josefem Sommerem. Několik hodin po té byl případ oficiálně uzavřen. Nález: sebevražda. Tolik ověřitelná fakta.

Překotné uzavření případu mělo za následek nedůvěru k závěru, a to jak v Československu, tak v zahraničí a dalo vznik mnoha doměnkám. K důvěře v korektnost šetření pak nepřispěl ani dr. Borkovec, který na dotaz novinářů, co on jako zkušený kriminální vyšetřovatel říká bleskovému uzavření případu, poznamenal, že „... za čtyři hodiny nelze řádně uzavřít ani krádež slepic!“ Neprvalo dlouho, a údajně z okruhu StB vyšla fáma, že Masaryka zavraždili, za pomoci StB, členové sovětské NKVD. Podle této fámy zabijáky vedl major NKVD Augustin Schramm a akci venku zajišťovala skupina nadporučíka Tůmy (ten byl později identifikován s kapitánem StB, za války politickým komisařem sovětské partyzánské brigády Jana Husa, Miroslavem Pichem-Tůmou). Krátce po rozšíření této zprávy byl major Augustin Schramm poctěn návštěvou – 27. května ráno zazvonil u jeho bytu zvonek a když Schramm otevřel, návštěvník ho zastřelil několika ranami z pistole. Za vraždu majora Schramma byli pak popraveni dva mladí muži, Miloslav Choc a Slavoj Šádek, kteří až do popravy, i při poslední zpovědi knězi, jakoukoliv účast na vraždě popírali.

Major Augustin Schramm nebyl jediný kdo zahlazování stop vedoucí k vrahům Jana Masaryka zaplatil životem. Někdy stačila i jen doměnka, že dotyčný o případu něco

„ví“. Obětí tohoto typu se stal ing. Petr Konečný, tajemník Ústředního Výboru strany čs. socialistů. Z neznámých důvodů pojali estébáci podezření, že ing. Konečný zná identitu vraha majora Schramma. Ing. Konečný byl proto Pichem-Tůmou zatčen, který ho pak, dle slov vedoucího vyšetřovacího oddělení StB dr. Štěpána Plačka vyslyšel „jemu obvyklým způsobem“. Po několika dnech nelidského mučení pak Pich-Tůma dospěl k názoru, že Konečný nic neví a vyvstala otázka, co s ním. Na poradě u vedoucích pracovníků StB Jindřicha Veselého a Štěpána Plačka bylo rozhodnuto zprovdít Konečného beze stopy ze světa. Pich-Tůma, se dvěma estébáky, odvezli v kufru auta drátem spoutaného Konečného až na Slovensko, do lesa v okolí Banské Bystrice, kde ho Pich-Tůma zastřelil dvěma kulkami do týlu. O tom, jak bylo pak s tělem Konečného naloženo existují dvě verze. Podle první byl ihned na odlehlém místě zakopán, dle druhé byl odvezen do ostravských hutí a tam vhozen do vysoké pece. Faktem zůstává, tělo ing. Petra Konečného nebylo nikdy nalezeno.

Další z přímých účastníků událostí kolem smrti Jana Masaryka kteří neblaze skončili byli policejní lékař dr. Jaromír Teplý který za několik měsíců na to zemřel údajnou sebevraždou, pro „rozhárané rodinné poměry“. Náměstek ministra vnitra Jindřich Veselý se nejprve pokusil o sebevraždu podřezáním žil, byl zachráněn, ale krátce na to se zabil skokem z okna. Vladimír Clementis byl oběšen v procesu se Slánským, stejně jako shora zmíněný Otto Katz, vulgo André Simone. Policejní vyšetřovatel Josef Kadlec, který asistoval při přenosu Masarykova těla a neprozřetelně se nechal slyšet, že jde o „prachobyčejnou vraždu“, byl zatčen a „záhadně“ zemřel po výslechu na StB. Estébák František Novotný, člen původního týmu vyšetřovatelů, byl pro „nedůvěru“ zatčen Pichem-Tůmou a po „výslechu“ odvezen v kufru auta za Benešov a tam Pichem-Tůmou zastřelen, údajně „na útěku“. Václav Sedm, ve strážní službě Černínského paláce v době Masarykovy smrti, krátce na to zahynul v dopravní nehodě, tělo bez ohledání spáleno. Dále pak další strážný v Černínu, Pavel Straka, zatčen a za „velezradu“ odsouzen na 12 let.

Uplynulo dvacet let. 5. dubna 1968 byl Případ Masaryk znovu otevřen. Než se ale mohl plně rozběhnout došlo k podivným událostem.

Major Bedřich Pokorný, jeden z vyšetřovatelů jak smrti Jana Masaryka, tak majora Augustina Schramma, byl 9. dubna 1968 nalezen v lese u Brna visící na oprátce, zároveň s proříznutým hrdlem. Dr. Josef Sommer který v roce 1948 převzal případ od dr. Teplého (dotáhl to pak na šéflékaře Ruzyňské věznice) byl nalezen mrtev, s prostřelenou hlavou. Dr. Josef Břešťanský, který v r. 1948 převzal případ od dr. Borkovce, byl tentýž den nalezen oběšený v lese za Prahou. Pplk. Jíří Počepický, další z původních vyšetřovatelů, byl den na to, 27. dubna objeven oběšený v lese u Mariánských Lázní. Všichni tito estébáci, v r. 1948 zúčastnění na vyšetřování Masarykovy smrti, dle oficiální zprávy spáchali sebevraždu. Do hry se pak vložili „sovětští přátelé“ a zcela nepokrytě vyhrožovali „neblahými následky“ bude-li šetření Masarykovy smrti pokračovat. Po sovětské Invazi v srpnu 1968 a následné okupaci se další t.zv. „vyšetřování“ stalo bezpřemětným a v listopadu 1968 bylo oficiálně skončeno se známým již výsledkem – sebevražda.

Po změně režimu v Československu v listopadu 1989 a ustavení t.zv. sametové vlády se do nového šetření Masarykovy smrti nikomu z vládních míst moc nechtělo. Oficiální stanovisko bylo, že vyšetřování v roce 1968 bylo „vyčerpávající“ a pokud se neobjeví „nové skutečnosti“, případ se otevírat prostě nebude. Jinými slovy, výsledek dvojího komunistického „vyšetřování“ byl pro sameťáky naprosto uspokojující. Toto stanovisko potvrdil tehdejší velvyslanec Československa v USA Michael Zantovský, kterého jsem se osobně na veřejné schůzi krajanů konané v Clevelandu na podzim 1992 zeptal, zdali má nová vláda v plánu přešetřit Masarykovu smrt. Napsal jsem pak do Česka otevřený dopis a po jeho zveřejnění byl případ znovu otevřen. Již po třetí. Krátce na to byl jeden z posledních přímých účastníků událostí z roku 1948, kapitán StB Miroslav Pich-Tůma, na půdě domu v Trutnově kde bydlel nalezen oběšený.

Jedna oficiálně požadovaná „nová skutečnost“ týkající se smrti Jana Masaryka se objevila v prosinci 1994. V Německu tehdy žádal o azyl jistý Leonid Paršin, který se již dříve údajně projevil jako spolehlivý zdroj informací o NKVD a KGB. Leonid je syn sovětské agentky NKVD která pod jménem Marie Kovalková působila po válce několik let v Československu. Po jejím odchodu do důchodu se u ní scházeli vysloužilci NKVD a KGB a vzpomínali na staré dobré časy. Jedna ze vzpomínek patřila Janu Masarykovi:

Po válce byl šéfem NKVD v Praze generál Michail Bělkin, který se m.j. zabýval i verbováním agentů mezi čs. politiky. Jedním z vyhlédnutých pro tuto „čestnou“ službu byl i Jan Masaryk, který ale jakoukoliv spolupráci s NKVD ze zásady odmítal. Když byl pak jmenován do komunistické vlády Klementa Gottwalda ve funkci ministra zahraničí, přišel z Moskvy rozkaz: buď Masaryka získat a nebo odpravit způsobem který by svědčil na sebevraždu. V noci na 10. března, den kdy se poprvé měla veřejnosti představit nová poúnorová vláda, si Bělkin s několika pochopy přišel pro konečnou odpověď. Jan Masaryk odmítl – a byl zavražděn.

Zdá-li se tento scénář někomu nepravděpodobným, je zde významná historická paralela. Během druhé světové války působil v Budapešti švédský diplomat Raoul Wallenberg který zachránil několik desítek tisíc maďarských židů před transportem do nacistických vyhlazovacích táborů. Po obsazení Budapešti Rudou Armádou byl Wallenberg zatčen sovětskou vojenskou likvidační jednotkou SMERSH a odvečen do SSSR. Tam byl na něho učiněn nátlak, aby se dal do služeb NKVD. Wallenberg odmítl – a byl na přímý rozkaz sovětského vedení zavražděn. Tento údaj podává ve své autobiografii bývalý direktor teroristického oddělení NKVD generál Pavel Sudoplatov („Special Tasks“, Back Bay Books, Little Brown and Co., London, 1995). Sudoplatov udává i způsob usmrcení – vpích jedovaté injekce v rámci „lékařské prohlídky“ akademikem Grigori M. Maironovským. K tomu dodává: „..... Wallenbergovo zatčení, výslechy a smrt v Lubljance zcela zapadá do šablony pokusu o nábor který selhal. Obava, že by se tento pokus v případě propuštění provalil, vedl k Wallenbergovu odstranění coby nepohodlného svědka...“ Zde stačí zaměnit jméno Raoul Wallenberg jménem Jan Masaryk a obraz je úplný.

Z údajů vyšlých najevo během let lze dosti spolehlivě sestavit obraz konce Jana Masaryka přibližně takto:

Jan Masaryk, zápaďák do morku kostí, byl Moskvě, jmenovitě Stalinovi, jak nepohodlný, tak nebezpečný. Z toho důvodu dostal pražský verbíř NKVD gen. Bělkin rozkaz Masaryka neutralizovat, naverbovat ho za agenta NKVD. Jelikož ale Masaryk všechny tyto pokusy odmítal, přišel v předvečer vystoupení nové komunistické vlády v Československu z Moskvy rozkaz – buď Jana získat, nebo zavraždit, pokud možno způsobem který by ukazoval na sebevraždu. V noci na 10. března si generál Bělkin přišel pro konečnou odpověď. Jan Masaryk odmítl a byl zavražděn. Likvidace ale nebyla hladká, Jan kladl odpor při kterém byl zdemolován byt. Vrahům se podařilo Jana v koupelně povalit do vany a dusit polštářem, při čemž Jan ztratil vědomí. Po nějaké době, když vrazi prohledávali byt, Jan přišel k sobě a pokusil se uniknout jedinou možnou cestou – oknem koupelny, ven na širokou římsu která se táhne po celé délce budovy. Tento jeho pokus ale vrahům neunikl. Jan byl pronásledován a buď z římsy shozen a nebo sám ztratil rovnováhu, spadl na dlažbu nádvoří a zabil se.

Tento scénář plně odpovídá všem známým faktům. Kdo konkrétně byli vykonavatelé moskevského rozkazu, byl-li mimo gen. Bělkina mezi nimi major Schramm, kpt. Pich-Tůma či kdo jiný, není důležité, ani příliš podstatné. Důležitá je skutečnost, že bez pochyb šlo o politickou vraždu. Z tohoto hlediska je uvedený výrok Václava Bendy, že „přímá vražda je v podstatě vyloučena“ a dodatek, že v té době bylo v Masarykově bytě „pět mužů kteří tam prováděli nezákonnou prohlídku“ jimž se Jan snažil uniknout, přímo klasický čecháčkovský politický oportunistismus a nechutná hra se slovíčky. Dnes, skoro šedesát let po událostech, je na čase přestat s tajnůstkářstvím, přiznat barvu a naplno

řici: Smrt Jana Masaryka byla politická vražda na rozkaz Moskvy, vykonaná pochopy NKVD s ochotnou pomocí československé komunistické tajné služby StB.

Ze známých ověřitelných faktů k jinému logickému závěru dojít nelze.

Rozloučení s panem velvyslancem

Výbor Sokola Sydney se rozloučil s odcházejícím velvyslancem České republiky v Austrálii panem Karlem Pažourkem v sobotu 8. prosince v sydneyjském Národním domě. Při této příležitosti pan velvyslanec odevzdal bratrovi Stanislavu Jedovnickému medaili ministerstva zahraničí. Dále otiskujeme nepronesený projev bratra Jedovnického.

Vážení - pane velvyslanče, sestry a bratři sokoláci!

V časopise Sokola Sydney červen 2007 strana 10 je uvedeno 29 jmen hrdinů z druhé světové války, navržených pro čestné medaile.

Bratr Jedovnický (vlevo) přijímá medaili od pana velvyslance

Já jsem byl pod vojenským rozkazem již roku 1937 u druhého leteckého, pluku v Olomouci, v mobilizaci 1938 ve Vyskově a nakonec v Singapuru v anglické armádě jako dobrovolník zařazený do opevnění kolem moře jižního Singapuru.

Nežli se Japonci vyjádřili o svých úmyslech osvětlený Singapur letecky překvapili a zničili 90% letadel. Tutéž noc přistáli na severní části Malajska. Dvě těžké válečné lodi s pětitisícovou posádkou byly na cestě přerušit vyloďování, ale letadla, která je měla chránit, byla již zničena a tak tyto válečné lodi bez letecké ochrany byly před cílem potopeny japonskými letadly a Japonci pak bez potíží přešli Malajskem - 500 mil za 2½ měsíce. Nemohu se zmiňovat o svých válečných výkonech, ale byl jsem pevným článkem v řetěze. U Batů nás učili: Pracuj - Vydělávej - Rozumně vydávej a šetři. Nikdy jsem nešidil, nelhal, pro své dobro nekradl, ale rozdělil a pomohl když jsem měl a bylo třeba pomoci. Vojenskou kariéru jsem skončil v hodnosti vojína.

Moje jméno mezi těmi 29-ti bylo opomenuto, ačkoliv je uvedené na desce u vchodu do našeho Národního domu v Sydney. Proč bylo vynecháno nevím a nechci vědět.

Pan velvyslanec se řídil podle seznamu, který mu byl předložen.
Ale pan Zahrádka, srdečně mu díky, se postaral, aby se bolestně zahojilo a chyba byla napravena.
A proto jsem dnes zde.
Děkuji.

Český komentář k australským volbám:

Sláva vítězům, čest poraženým

Lubomír Stejskal 30. listopadu 2007 Neviditelný pes

Poraženými jsou liberálové, tedy pardon – konzervativci, jejichž strana se ovšem u protinožců jmenuje Liberal Party of Australia. Vítězi pak, v tradičním anglosaském modelu, labouristé. Je to dobře, nebo spíše ne? To ukáže začínající volební období, na jehož startu rozhodli 24/11/2007 australští voliči o tom, že dosavadní dlouholetý premiér John Howard se odebere do politického důchodu.

Právem se může Howard cítit jako Churchill v pětačtyřicátem. Hrdina světové války krátce po jejím skončení a triumfálním vítězství nad nacistickým nepřítelem byl poražen v demokratickém volebním souboji. Stejně tak dosavadní premiér Australského svazu poznal hořkost porážky v čase, kdy malý velký kontinent hospodářsky vzkvétá. Nejen historie, ale také její paradoxy se opakují.

Vítěz, „australský Blair“ Kevin Rudd položil v předvolebním klání důraz na změny. Chce stáhnout Australany z Iráku a podepsat Kjótský protokol. Howard to viděl přesně obráceně – stejně jako prezident Bush. Takové názory jsou dnes v menšině všude na světě. I pod Jižním křížem. Proto prohrál. Bohužel.

Levice a autentičtí liberálové si v jednom ohledu mohou podat ruce. Tak jako všichni, mají i oni noční můru z terorismu, ale Američany v konkrétním protiteroristickém tažení podporovat odmítají. Vzpomeňme na Zapatera ve Španělsku, před pár dny Tuska v Polsku a nyní Kevina Rudda v Austrálii. Sotva vyhráli, hned Bushovi podrazili nohy. Jistě, měli to ve volebním programu, takže jsou z obliga. Lid rozhodl a hlas lidu... známe to přece.

THANK YOU, MR. HOWARD! GOD BLESS YOU!

Jednoho přitom napadne – jaké štěstí, že podobné praktiky nepanovaly mezi západními Spojenci za druhé světové války. Představa, že by po osvobození Paříže dali Britové, Kanaďané, Novozélanďané, Francouzi, Čechoslováci, Poláci a další Američanům vale s „dobrou“ radou, že dál si musí poradit s Hitlerem sami (když už se v Evropě vojensky angažují), působí jako výplod chorého mozku. Dnes ovšem takto politika funguje – a většině to připadá normální. Znamení doby?

John Howard byl jedním z mála moudrých mužů svobodného světa, který dokázal hájit menšinové a tudíž nepopulární postoje. Stál po boku Američanů v boji se zlem (a Husajnov režim představoval vrcholnou formu zla, ne že ne), a také v kampani kolem globálního oteplování nepodlehly hysterii, ale zachoval si zdravý rozum. Za to, čím přispěl pravicové konzervativní politice, mu náleží poděkování. Po jeho odchodu z čela australského kabinetu bude mít Západ o jednoho rozumného lídra méně. Škoda...

ĎÁBELSKÉ NÁPADY Štěpán Skřivánek

Vatikánu a vůbec katolíkům se často vyčítá a předhazuje nevraživost vůči uměleckým hodnotám. Censurují prý příliš nedůtklivě „nestydaté“ obrazy a sochy a okleštvují prý uměleckou svobodu projevu. Faktem ovšem je, že Vatikán chová už po dlouhá staletí přímo kolosální sbírky obrazů a soch, které věrně zachycují vývoj evropského umění – a lze tam shlédnout stovky uměleckých děl, která by bylo směle možno nazvat „pornografií“ už od středověku – a snad každý katolický kostel i kostelík je výstavkou výtvarného umění. Na druhé straně protestantské kostely slouží jako vzor střidmosti, racionality, zdrženlivosti a neokázalosti. Naši husité ovšem dokázali poničit v kostelích kde co ve svém zápalu náboženských nápravy a ve třicetileté válce se neos-

týchala armáda protestantského Švédska v Čechách uloupit co se dalo, včetně vysoce hodnotných náboženských předmětů.

Když se tak zamyslím nad tou výstavou v pražském Klementinu kde si lze prohlédnout Praze Švédskem dočasně zapůjčenou Dáblovu bibli, jak se onomu literárnímu klenotu české minulosti říká, napadá mě to i ono. Napadá mě především, že takový klenot české tradice Čechům kdysi ukradený by se měl natrvalo vrátit tam kam kdysi patřil – do Čech. Jak ale na to? Jak Švédsku odloučit takovou významnou kulturní památku? Ale pokusit se o její návrat domů by se Češi rozhodně měli.

Napadá mě také zároveň, zdali vůbec někde existuje seznam všech těch v sedmnáctém století Švédy v Praze nakradených a jimi do Švédska odvezených klenotů nesmírné sbírky císaře Rudolfa II. O něm bylo známo, že ve svém sídelním městě Praze za svého panování nahromadil obrovskou sbírku cenností různých druhů – obrazů, soch, klenotů a mnoha jiných druhů předmětů nesmírné ceny, nesmírné již za doby jeho panování. A za Rudolfova panování byla Praha pravou klenotnicí Evropy co do uměleckých hodnot. Není to samozřejmě zcela jisté, ale nelze si dobře představit, že by buď císař sám nebo jeho dvorní kancelář nevedla evidenci o tak vzácných hodnotách na Hradčanech a vůbec i jinde v Praze soustředěných. Je tedy dosti pravděpodobné, že jejich soupis dosud existuje. Pokud neexistuje anebo pokud je nedostupný, stálo by jistě za to pořídit soupis švédského lupu z roku 1648.

Zopakujme si alespoň kratince, jak k tomu nehoráznému lupu vlastně došlo. Po útěku „zimního krále“ Fridricha Falckého z Prahy po hanebné bělohorské porážce a po staroměstské popravě čelních protestantů, pokračovala ve střední Evropě v Praze druhou defenestrací v roce 1618 započatá třicetiletá válka. Český vojevůdce Albrecht z Valdštejna vedl po mnoho let během této války katolická habsburská vojska a v jejím průběhu do střední Evropy vstoupila na protestantské straně armáda tehdy velmi mocného Švédska. Už po Valdštejnově zavraždění v Chebu a v konečné fázi třicetileté války, tedy v roce 1648, se Švédové ocitli na hradčanské straně Prahy. Bojovalo se i o Karlův most a pražští katoličtí studenti horlivě bránili pravý břeh Vltavy, takže švédská armáda do vnitra Prahy nepronikla. Možná, že by i byla nakonec pronikla a celou Prahu obsadila, leč došlo k uzavření tak zvaného westfalského míru, jímž byla zhoubná třicetiletá válka ukončena. Čechy se dostaly do katolické sféry a Švédové počali opouštět dříve jimi dobyté Hradčany. Odcházeli sice s nepořízenou avšak nikoli s prázdnou. Čeho se mohli na královském Hradě zmocnit toho se zmocnili, naložili na vozy a dopravili do Švédska. Součástí jejich grandiósního lupu byla právě i ona Dáblova bible spolu s mnoha vozy cenných předmětů na Hradě uloupených.

Rád přiznávám, že mi není známo, co bylo dosud v této věci vykonáno po roce 1618 – jisto však je, že švédská válečná pražská kořist setrvává ve Švédsku. Neměla by Česká republika by se měla znovu a znovu pokoušet získat ukořistěné předměty zpět. Někaký index té kořisti asi někde existovat bude, ale i kdyby dosud neexistoval, měl by se pořídit. A Švédové by měli být požádáni o navrácení. Švédskému lupu z třicetileté války by se mělo – mohlo a mělo – dostat náležité publicity. Čeští žurnalisté by neměli lenit a začít bubnovat na poplach, znovu a znovu. V domácích novinách, v zahraničních novinách, mělo by se zabušit na bruselské stoly Evropské Unie. Není vyloučeno, že by se Švédové nakonec přece jen chytli za nos. A snad by to i ono vrátili, nebo by to i ono mohla republika od nich odkoupit. Ale něco by se podniknout mělo. Taková vybubnovaná publicita by české noviny nic moc nestála, doma by to nebylo nepopulární, a ať se Evropa konečně doví pravdu.

Takovéto tedy ďábelské nápady se mi honí hlavou. Kopanců a všelijakých ústrků jsme už my Češi v minulosti zažili dost. Proč si tedy jednou nevyhodit z kopytka – zejména když jde o tak nesmírné kulturní bohatství Čechům nehorázně odcizené. Nepochybují, že právní mudrcové jsou schopni vyrukovat s argumenty proč se válečná kořist nevrací. Ale přesto by to za ten pokus asi stálo. Už jen sama ta Dáblova bible by za to stála.

**MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2008 VĚSTNÍK \$25?
MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?**

Ještě k případu Milady Horákové

Ortel za justiční vraždu 2-11-2007 Josef Kubeczka radio.cz

Ludmila Brožová-Polednová, bývalá prokurátorka z procesu s Miladou Horákovou, má jít za účast na justiční vraždě na osm let do věznice s dozorem. Rozhodl o tom ve čtvrtek pražský městský soud. Politička, doktorka Horáková byla jedinou ženou popravenou za politických procesů v 50. letech. Jde o první případ, kdy účastník procesu s ní skončil u soudu.

Šestaosmdesátiletá Ludmila Brožová-Polednová se líčení neúčastnila kvůli špatnému zdravotnímu stavu. Podle soudu spáchala vraždu ve spolupachatelství na více osobách a byla za účast na vraždě čtyř lidí odsouzena k nepodmíněnému trestu osmi let vězení. Předseda senátu Petr Braun odůvodnil rozhodnutí soudu existencí písemných důkazů, které potvrzují, že Polednová se účastnila přípravy procesu aktivně a od počátku věděla, že jde o zmanipulovaný proces:

"Rozsudek prozatím nenabyl právní moci, protože jak obhájce, tak státní zástupce si ponechali lhůtu na rozmyšlenou. Čili rozsudek nyní bude vyhotoven písemně, bude rozeslán stranám a budeme očekávat jejich další reakce."

Podle obhájce odsouzené Vladimíra Kováře se soudu nepodařilo prokázat, že by jeho klientka o vykonstruovanosti procesu věděla:

"V té době nemohla chápat, vzhledem k jejímu (sic) vzdělání a možnostem, z hlediska vůbec právní erudice, k čemu je využívána v rámci toho jako ten střípeček mozaiky, jak říkal pan doktor Braun."

Předsedkyně Konfederace politických vězňů Naďa Kavalírová je s rozsudkem spokojena, ale

Bývalé politické vězenkyně Vlasta Lesáková (vpravo) a Zdeňka Hnátková (druhá zleva) se zúčastnily soudního líčení. Foto: ČTK

obává se, že vyšší soudní instance ho změní:

"Ano, důkaz o vině byl tady podán, odsouzena byla. To v tomto okamžiku vnímáme my, političtí vězni, jako takové malé zadostiučinění, že složitě a klopotně spravedlnost u nás nachází cestu, jenom jí to hrozně dlouho trvá."

A co si o výši trestu myslí bývalá disidentka Petruška Šustrová?

"Já myslím, že se v tomto případě dá velmi těžko stanovit počet let, protože už skutečně uplynula strašně dlouhá doba, a navíc ta paní je stará a nemocná, není zrovna pravděpodobné, že by skutečně do vězení šla. A já si myslím, že ve vidění veřejnosti je osm let hodně vysoký rozsudek, což znamená, že ta prokurátorka byla potrestána, byť jen symbolicky. Ale já myslím, že ačkoliv spravedlnost má dostat průchod, tak v tomto případě to lze udělat jenom symbolicky."

Co podle Vás způsobilo, že Ludmila Brožová-Polednová je jedinou odsouzenou za účast na vykonstruovaném procesu s doktorkou Horákovou?

"Já bych řekla, že to celé je taková liknavost orgánů činných v trestním řízení. Ze ačkoliv politická vyjádření, a myslím, že i vůle veřejnosti, projevující se třeba v dopisech do novin nebo v různých veřejných vystoupeních, byla po listopadu 1989 velmi jasná, tak strašně dlouho trvalo, než se podařilo přimět trestní aparát k tomu, aby si uvědomil, že to nejsou jenom deklaráce, že to má mít také nějaké praktické vyjádření. Kdyby tento soud proběhl dejme tomu před deseti, patnácti lety,

Ludmila Brožová-Polednová byla odsouzena na osm let do věznice s dozorem. Foto: ČTK

tak by mělo ještě smysl paní Brožovou do toho vězení poslat. Dneska už mi to připadá opravdu těžké."

Prokurátorka v procesu s Horákovou dostala osm let natvrdo!

01. 11. 2007 nova.cz, ČTK, autor: Zuzana Zemanová

Milada Horáková

káta se Brožová-Polednová proti verdiktu zřejmě odvolá. Jen tak totiž oddálí to, že rozsudek nabude právní moci.

Národní památka

Záznam vykonstruovaného a politicky zneužitého soudního procesu s političkou Miladou Horákovou se pravděpodobně stane národní archivní památkou. Národní filmový archiv (NFA) totiž splnil podmínku, na které proces prohlášení za památku závisel - tedy zajistil, že dokument bude v dobrém stavu zachován i do budoucna.

Ludmila Brožová-Polednová 1948

"Dohodli jsme se, že za památku bude vyhlášena duplikační kopie na polyesterovém podkladu. Materiál, na kterém je záznam pořízen, podléhá rychlé zkáze, která se nedá zastavit," řekl ředitel NFA Vladimír Opěla.

Před soud se zatím nikdo nedostal

Před soud se ti, kteří je poslali na smrt, do letošního roku nedostali. Teprve teď se koná první soud, jenž se k procesu vztahuje. Tehdejší prokurátorka Ludmila Brožová-Polednová je obžalována ze spolupachatelství na vraždě a hrozilo jí 15 let vězení. Žalobce jí ale navrhl jen pětiletý trest.

K propagandě měl sloužit i záznam procesu, který byl prvním takovým dokumentem. Natáčení se museli podřídit i aktéři procesu - kvůli silným lampám má většina z nich na očích brýle. Točilo se na nitrocelulózu, vysoce hořlavý materiál, který rychle podléhá zkáze. Nyní je celý záznam překopírován na polyesterový podklad.

Celý šestihodinový film uvedla v roce 2005 ve světové premiéře Letní filmová škola. Podnět na prohlášení záznamu procesem za národní kulturní památku podal loni v březnu ministerstvu vnitra Klub Dr. Milady Horákové a dokumentarista a režisér Martin Vadas.

Za národní kulturní památky vláda prohlašuje nemovitosti či předměty, které již mají z rozhodnutí ministerstva kultury statut kulturní památky. Protože v případě filmového záznamu jde o archiválii, posuzuje ji ministerstvo vnitra.

Kopie vydrží 600 let

Kopie podle něj při správném ošetření vydrží 600 let beze změn. Komise, která rozhoduje o prohlášení záznamu za památku, by se podle Opěly měla sejít do konce roku. V květnu má být dokončen film, pro který NFA záznam poskytl. "Do té doby bychom chtěli, aby byl za památku prohlášen," řekl Opěla.

Zmanipulovaný soud s Horákovou a dalšími 12 lidmi je symbolem politických procesů v komunistickém Československu. Podobných procesů byla tehdy řada, tento byl však výjimečný. Nejen rozsahem a výší trestu, ale také tím, že byl poprvé inscenován podle scénáře, který se uplatnil ve 30. letech v Sovětském svazu. Čtyři lidé odešli s rozsudkem smrti, mezi nimi Horáková, která byla 27. června 1950 popravena i přes protesty řady světových osobností.

Záslužný kříž

Právníčka a politička Milada Horáková, kterou komunistický režim v roce 1950 po vykonstruovaném procesu popravil, dostala in memoriam Záslužný kříž ministryně obrany. Ocenění z rukou ministryně Vlasty Parkanové převzala dcera Horákové Jana Kánská. Záslužný kříž je jedním z nejvyšších armádních vyznamenání, uděluje se zpravidla k 28. říjnu a 8. květnu.

U soudu měla být už dávno

Ludmila Brožová-Polednová, prokurátorka v procesu s Miladou Horákovou, mohla podle Jiřího Pernese z Ústavu pro soudobé dějiny Akademie věd stanout před soudem mnohem dřív. Nestalo se tak kvůli nechuti české společnosti vypořádat se s komunistickou minulostí a kvůli váhavosti a liknavosti Úřadu pro dokumentaci a vyšetřování zločinů komunismu, v jehož kompetenci to bylo.

"Ta paní si to zaslouží," soudí Pernes. Nejde podle něj o to ji dostat za mříže, ale její zločin pojmenovat a potrestat. Pak je možné projevit velkorysost a přihlédnout k jejímu fyzickému stavu. "Není možné, proboha, aby taková bezprávní situace zůstala nepotrestaná," soudí historik, který se specializuje na 50. léta minulého století.

"Já nevidím jediný důvod, proč ta osoba nestanula před soudem před deseti až patnácti lety. Mohli to udělat už dávno, kdy ještě měla nějakou životní sílu, kdy to ještě nebyla stará žena nad hrobem," tvrdí Pernes. Případ Brožové byl podle něj totiž podrobně popsán v odborné literatuře.

"Soudružka Brožová byla typickou ukázkou takzvané dělnické prokurátorky," uvedl Pernes. Znamená to podle něj, že neměla právnické vzdělání. Nepocházela z dělnické, nýbrž z dobře situované středostavovské rodiny.

Levicové nadšení ji ale tak oblouznilo, že vstoupila do komunistické strany a stala se úřednicí v komunistickém aparátu. Protože měla přirozenou inteligenci, tak ji vybrali jako komunistického kádra a poslali na takzvanou právnickou přípravku, kterou absolvovali "správní soudruzi" třeba i bez středoškolského vzdělání. Potom se z nich stali soudci nebo prokurátoři a to byl její případ, vysvětloval historik.

Brožová se podle Pernese "osvědčila" nejen při procesu s Horákovou, ale ještě předtím při procesech s církevními hodnostáři. Je o ní také známo, že prosazovala třídni přístup k obviněným. Říkala, že když stojí před soudem lidi, kteří se pokoušeli opustit republiku, tak je potřeba k nim přistupovat diferencovaně.

„Když jde o dělníka nebo chudého člověka, tak je potřeba to brát, jako že podlehl lákání, a trestat to jako přestupek. Ale když jde o kapitalistu nebo člověka bohatého, tak je potřeba brát jeho útěk jako zločin velezrady.“

Clarendene Pty Ltd
Estate Planning
Lawyers

Vladimír Gazdik

LL.B. (UNSW)
Solicitor and Barrister

Address for correspondence -
Suite 13, 41 Rawson Street
EPPING NSW 2121

Telephone: 1300 799 615

Fax: 1300 799 618

Mobile: 0407 937 156

Email: vladimirgazdik@clarendene.com.au

*"Experts in the preservation, maintenance
and transfer of wealth within the family"*

- Powers of Attorney and Enduring Guardianship
- Family Trusts
- Self Managed Superannuation Funds
- Sophisticated Wills incorporating testamentary trusts where clients are concerned about taxation and asset protection issues
- Probate and administration of deceased estates, Family Trusts and Self Managed Superannuation Funds
- Business Succession Agreements

Bestie v uniformě Bohumil Doležal 28. listopadu 2007 *Neviditelný pes*

Také Polsko má svou Brožovou-Polednovou. Jmenuje se Helena Wolińska-Brus, byla v padesátých letech vojenskou prokurátorkou, vydala zatykače na 24 účastníků polského odboje a má na svědomí smrt generála Emila Augusta Fieldorfa, zástupce velitele hlavní polské domácí odbojové organizace Armii Krajowej generála Bóra - Komorowského (vznesla vůči němu obvinění). Generál byl popraven v únoru 1953 a jeho tělesné pozůstatky po ruském způsobu zašantročeny. (Podotýkám, že Armia Krajowa bojovala jak proti německým, tak proti ruským okupantům.) Wolińské je teď 88 let.

Pokud jde o provinění a některé okolnosti, obě ženy jako by si z oka vypadly. Jsou tu však i rozdíly: paní Wolińská je Židovka, v roce 1940 si zachránila život útekem z varšavského ghetta a bojovala pak v řadách proruské Armii ludovej. Během Gomulkových antisemitských čistek v roce 1968 přišla o místo a emigrovala do Velké Británie, kde žije dodnes. Má britské státní občanství. A tím se případ komplikuje.

Polsko se už dvakrát (v roce 1999 a 2001) pokoušelo o její vydání. Britské úřady to dvakrát po sobě odmítly. Odmítnutí zdůvodnily tím, že jde o velmi starou osobu a že to, z čeho je obviněna, se odehrálo už dávno. Nyní na ni okresní vojenský soud ve Varšavě vydal z podnětu polského Ústavu paměti národa evropský zatykač. Wolińské hrozí až deset let vězení.

K případu lze poznamenat dvojí. Za prvé, jen na okraj: je pravda, že paní Wolińska byla na rozdíl od paní Brožové za války pronásledována, a to krutě. Od pronásledování však nevede žádná přímá cesta k vraždění, byť i jen justičnímu, tedy v rukavičkách. To, že někdo trpěl, není polehčující okolnost pro vraždu.

A za druhé: stejně jako v případě paní Brožové si vůbec nejsem jistý, zda vzhledem k vysokému věku obviněné má soudní řízení vůbec nějaký smysl, zda již nebyla překročena ta hranice, po níž je soud třeba přenechat historikům (i historik má právo a dokonce povinnost soudit, i když jen v přeneseném slova smyslu). Z toho hlediska bych chápal rozpaky britské strany. Mám jen nepříjemný dojem, že kdyby se jednalo o vydání německého válečného zločince, byť by se byl provinil jen tak, jako paní Wolińska, všechny tyhle ohledy (ten člověk je starý, stalo se to už dávno) by šly stranou. Je velmi obtížné se zbavit dojmu, že se tu měří dvojím metrem: zločiny, spáchané někdejší nepřítelem (nacistickým Německem) se posuzují trochu jinak, než zločiny spáchané ve službách někdejšího spojence, sovětského Ruska (Wolińska sloužila loutkovému režimu vydržovanému z Moskvy, provinila se vlastně i vlastizradou). Člověk z někdejšího ruského záboru se těžko zbavuje dojmu, že i tak úctyhodná společnost, jako je ta západní, trpí podivnými iluzemi a v podstatě bagatelizuje jeho utrpení. Buď odhodit skrupule a soudit i Wolińské, nebo všeobecně přestat s morbidním soudním pronásledováním polomrtvých senilních zločinců, kteří už brzy stanou před soudem spravedlivějším a přísnějším, než je ten lidský: a přestat v obou případech, ať už jde o komunistu, nebo nacistu.

25. listopadu 2007

Další události komentovány na www.bohumildolezal.cz

Před Olympiádou v Číně

Další taškařice Petr Placák 07-10-2007 Babylon 1/XVII

V srpnu 1936 statisíce zahraničních návštěvníků Berlína užasly - celé město zářilo, zářily lunaparky, zářily kavárny s pivem a sektem, zářily zahrady s hudbou a tancem a nad tím vším vybuchovaly velkolepé ohňostroje.

V Berlíně začaly olympijské hry a hosté byli oslněni. Jeden zblblý konzervativní britský poslanec k tomu poznamenal, že od dob Neronových Evropa něco podobného neviděla. To tedy ne, takové obrovské množství idiotů, které se v Berlíně sešlo z celého světa, bylo i na lidské dějiny, na idioty jinak bohaté, svým rozsahem vskutku unikátní.

Na Hitlerovu olympiádu se nešetřilo výdaji ani přímo válečnou mobilisací sil. I když i tomu největšímu zbedněnci muselo být od začátku jasné, že sport byl hitlerovským režimem vybrán, aby posloužil propagaci nacionálně socialistického režimu, svět roku 1936 to nevnímal či odmítl vnímat, ačkoli pouhý rok předtím nacisté zavedli rasové norimberské zákony a jen čtyři měsíce před zahájením her porušil Hitler Locarnskou dohodu a vstoupil do demilitarizované zóny v Porýní.

Alibismus demokratického světa, který lezl Hitlerovi do zadku od začátku, dostoupil během her vskutku olympských výšin. Spousta zahraničních sportovních výprav, které na olympijském stadionu defilovaly před tímto hysterickým dětinou, z kterého se pomalu ale jistě stával zločinec dějinného rozměru, zvedalo samo od sebe pravou ruku k nacistickému pozdravu, včetně Francouzů. Američané a Angličané to sice odmítli, ale proč se celé té nechutnosti zúčastnili? Ve Spojených státech vysílání z olympijských her převzalo přes sto rozhlasových stanic a nejen posluchači u radio-přijímačů, ale i naprostá většina návštěvníků her odjížděla domů s nejlepšími dojmy.

Že se v této době už pomalu ale jistě plnily nacistické koncentrační tábory? Na to se v září ohňostrojů jaksi pozapomnělo, i když značnou část návštěvníků her to asi vůbec nezajímalo - byli tam, aby dělali sport, byznys nebo politiku, nebo si udělali jen tak výlet a „vnitropolitická situace“ v Německu byla zase jiná věc.

Že nacistické olympijské hry udělaly z celého svobodného světa blbce - z demokratů kašpary, ze svobodné společnosti desorientované nemyslicí stádo a ze sportovců trapné maňásky? To spouště lidem zřejmě nedochází dodnes. Obdobná taškařice se totiž chystá tento rok v komunistické Číně a zase se tam chystají davy demokratů, sportovců, diváků a byznysmenů, aby dělali křoví tamnímu násilnému režimu, který porušuje všechna možná lidská práva.

Nacistická totalitní mašinérie, horečná stavební aktivita vykonaly své a všechno předčil zbrusu nový olympijský stadion. Podobné je tomu i v diktátorské Číně, kde se také staví jako o život a také div architektury - nový stadion. K tomu se čínská vláda rozhodla zbourat v centru Pekingu celou čtvrť Čchien-men z konce 19. a začátku 20. století a postavit ji celou znovu. Zůstat stát mají jen historické památky, které vydělávají peníze. Stejně tak byla srovnána se zemí dvoutisícová vesnice Che-si, pozemky byly státem vykoupeny pod cenou a kdo se nechtěl podřít, skončil v policejní cele. Podle švýcarské organizace hájící práva nájemníků bylo kvůli olympiádě v Pekingu přestěhováno 1,5 milionů lidí, desetina celkového počtu metropole.

Stejně jako nacisté v roce 1936 budou také čínští komunisté v roce 2008 nesmírně pohostinní, bez ohledu na to, že v zemi žijí obrovské masy lidí, které nemají co jíst. Nacisté během her zběsile filmovali a stejně tak zběsile budou natáčet - ty správné záběry - čínští komunisté a tímto materiálem pak budou leta tlouct po hlavě všechny ty, kteří by se odvážili režim kritizovat.

Olympijské hry se staly obrovským propagandistickým triumfem hitlerovského režimu a stejně tak tomu bude v Číně. Je nasnadě, že olympiáda v Pekingu nebude mít se sportem zhora nic společného - bude to od A do Zet politická demonstrace pekingského režimu a výsměch i těm posledním zbytkům olympijských ideálů. Škoda jen, že tu slávu neuvidí předseda Mao.

ČESKÁ TÍHA KELTSKÉHO DĚDICTVÍ Dáša Ptáčková

V čem to asi vězí, že se ani dobře nedovedeme pojmenovat, a že na otázku celních orgánů odkud přicházíme dnes s jakýmsi váháním odpovídáme, že z České republiky.

Římané, jak se zdá, do našich v dobách výbojů římských legií silně zalesněných a močálovitých zemí nikdy nepronikli. Charlemagne si Čechy podrobil jen tak, aby se neřeklo. Zatímco keltští Bójové, kteří v našich krajích pravděpodobně pobývali hezkou řádku staletí, po sobě ale zanechali velmi patrné známky svého dlouhého pobytu. Například jména našich řek prý jsou téměř vesměs keltského původu a Bójové se také zasloužili o pojmenování země - Boiohaemum, tedy Bojohémum, boiohaemum, regnum Bohaemicum. Že my ten středověký a velmi tehdy mocný stát nazýváme Českým královstvím nikdo ani neví a my nevíme, že se to ve světě neví. Ostatně, zahledění téměř výhradně do nádher svých kottin, luhů a hájů jsme se dříve ani nijak moc nezajímali o tu ignoranci světa, a ten se o nás dovídal hlavně z pramenů německy psaných. To jsme si počali uvědomovat teprve poměrně nedávno.

Němci toto keltské dědictví převzít dovedli a jmenovali zemi Böhmen a sebe jako české Němce - Böhmer. Ne tak my Češi. Začali jsme si říkat Češi my sami anebo nás tak počali nazývat naši slovanští sousedé. Na takové pojmenování ovšem dobře nechtěli slyšet Moravané a neblahá tíha toho keltského dědictví padla nakonec v roce 1993 i na Hradčany. Teprve tehdy jsme si nějak plně uvědomili, že vlastně dobře nevíme, jak se jmenujeme a jak bychom měli - mohli - svoji zemi vlastně pojmenovat. Česko

nijak dobře nezní, pro mnohé cizince je to i velmi těžko vyslovitelné a v minulosti to naši předkové jako název své země téměř jistě nepoužívali. Název „Čechy“ sice tradici má, ale s ohledem na Moravu se od takového pojmenování upustilo. Podobné těžkosti s pojmenováním státu by byly vznikly už v roce 1918 kdyby nebylo bývalo Slovenska a pojmenování „Československo“ se po celou dobu jeho trvání zcela vžilo, ba dokonce i Česko-Slovensko se nepotkávalo s odporem jazykozpytců, pokud po té pomlčce zůstalo i Slovensko. Protektorát „Böhmen und Mähren“, pojmenování naoktrojované Němci, Čechům nikdy nesesedělo a působilo spíše jako výstraha. Do opravdových rozpaků však přivedlo vládu i obyvatelstvo posametové prohlášení slovenské samostatnosti.

Podivujeme-li se, proč se o Čechách pod takovým jménem poměrně málo ví a zná, narazíme opět na to keltské Boiohaemum. Až do roku 1918 kdy byl svět konfrontován vznikem Československa, Čechům jakoby bylo unikalo, že se o nich ve světě a dokonce ani v blízké Evropě mnoho neví a nemluví. I takový skvělý hudebník jakým byl Pražan Mysliveček byl v Itálii sice „božským“ – „il divino“ – byl to ale „il divino Boemo“, nikoli božský Čech. Právětak skladatel Stamic byl pro Evropu „aus Böhmen“, pokud ho vůbec nezvali přímo Němcem a nevedli pod jménem Stammitz, ale jako Čecha ho znali jen Češi a jejich příbuzní. Les bohémiens jsou pro Francouze potulnými cikány a je snad i dobře, že dnes ve Francii nikdo už neví, že to původně byli potulní čeští šumaři. „Bohéma“ jako označení umělecké lehkovážné společnosti, opera La Bohème a vršovický fotbalový klub Bohemians - to všechno nás nakonec dovádí k tomu keltskému dědictví Bojů, praobyvatel naší země. Německy psané prameny se ovšem většinou omezovaly na pojmenování „Böhmen“ a „Böhmer“. A prostomyslní Češi si nijak asi neuvědomovali, že jejich skutečné jméno svět vůbec netuší a nezná.

V novějších dobách se naši lidé doma i ve světě už dovedou prosazovat a prosazují jako Češi, a svět se pomaloučku dovídá o češství všech těch Myslivečků, Stamiců, Radeckých, Kouniců, Komenských a jiných „Bohémů“. Avšak tíhu toho keltského dědictví setrást úplně a přímět svět vidět „Bohemy“ jako Čechy si vyžádá asi dalšího století, ne-li dvou. A nejen toho času, nýbrž i českého povědomí toho neblahého úkazu a usilovné a soustředěné práce ta dávno vžitá nedopatření soustavně napravovat.

**CONSULATE – GENERAL OF THE CZECH REPUBLIC
SYDNEY**

169 Military Road, Dover Heights NSW 2030, fax: 02 9371 9635, telephone: 02 9371 0860
e-mail:sydney@embassy.mzv.cz, website:www.mzv.cz/sydney

V Sydney dne 6. prosince 2007

Vážení krajané,

Generální konzulát České republiky v Sydney pro vás, po velmi dobré zkušenosti a odezvě z vaší strany, opět připravil možnost vyřídit si některé úřední věci i mimo pracovní dny.

Pracovníci konzulárního úseku vám tak budou k dispozici v sobotu dopoledne dne 9. února 2008.

Pokud potřebujete vyřídit jakoukoliv konzulární záležitost, můžete se dostavit na náš konzulát **od 9.00 do 11.30 hodin**. Doporučuji Vám, abyste se předem informovali u pracovníků konzulárního úseku o dokumentech a dokladech, které budete pro vyřízení svých záležitostí potřebovat. Potřebné informace lze rovněž nalézt na našich internetových stránkách.

Rád bych Vás rovněž informoval o některých personálních změnách na Generálním konzulátu v Sydney.

Po čtyřech letech působení v Austrálii byl dosavadní konzul pan Mgr. Karel Šrol služebně přeložen na jiný zastupitelský úřad České republiky a jeho pozici nyní zastává pan Ing. Pavel Pítel.

Vážený krajané,

přeji Vám jménem všech zaměstnanců konzulátu krásné vánoční svátky a mnoho zdraví a štěstí do roku 2008

V úctě

Vít Kolář
generální konzul

FOR YOUR HEALTH AND HOLIDAY LUHAČOVICE SPA

**One of the nicest spas in Czech republic for relaxation and
for your soul and body wellness.**

*Spa treatment is based on the local mineral springs healing power
combined with latest treatment and rehabilitation method. Luhačovice
offers not only treatment and stay in a beautiful natural setting, but
also possibilities for sports, entertainment and social life.*

Your stay: weekend, few days, one week or more.

**Real value - cost of one week: 7 accommodation with breakfast,
physician consultation, 5 treatment procedures starts from \$A240.
Your friend NCN TRAVEL based in Prague will satisfy all your demands:
Air flights, transfer to Luhačovice, accommodation and trips in Czech
republic, tour guide and all your needs.**

**For bookings and more information contact: VIC NOVAK
[02] 91306781 mobile 0411984469**

**VEZMĚTE, PROSÍM, NA VĚDOMÍ NOVOU ADRESU PRO
ZASÍLÁNÍ VŠECH PLATEB: SOKOL SYDNEY LTD,
16 GRATTAN CRESCENT, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

*Nezapomeňte, že Valná hromada Sokola Sydney
bude v neděli 6. dubna 2008 ve 14.00 hodin
v sokolském Národním domě ve Frenchs Forest.*

*„...Z oblohy mrak zvolna odplová,
a každý sklízí setbu svou,
modlitba má ta at' promlouvá,
k srdcím, která zloby čas nespálil jak květy mráz,
jak mráz...“*

Petr Vítek uvádí

AUSTRALSKÉ TURNÉ MARTY KUBIŠOVÉ

*- české legendární zpěvačky,
která se stala symbolem boje
proti dvaceti letům totality*

*- ve svém recitálu „Já jsem já“
zazpívá za klavírního doprovodu
Pavla Větrovce a zavzpomíná
na doby dávné i chvíle současné*

MELBOURNE - 9. 2. 2008 19:30

St Martins Theatre

28 St Martins Lane, South Yarra

Vstupenky - Bohemia Travel 9544 8999,
0413 499 321

ADELAIDE - 10. 2. 2008 19:30

Czechoslovak Club, 51 Coglein St., Brompton

Vstupenky - Zdeněk Jiránek 8263 8218,
0424 231 551

SYDNEY - 16. 2. 2008 19:30

Sydney Congress Hall, 140 Elizabeth St.,

Vstupenky - Petr Vítek 0414252528 (od ledna)

Restaurace Doma - Kings Cross 9331 0022

Restaurace Praha - Kings Cross 9368 0898

Cafe Bohemia Coogee 9665 6259

Gen. konzulát ČR - Dover Heights 9371 8878

Yvonne Barausch Bronte 0404 073080

Restaurace LaBoheme - Balmain 9810 0829

BRISBANE - 17. 2. 2008 19:30

Czechoslovakian Club, 25 Upfield St.,

Burbank

Vstupenky - Stáňa Bílková 3271 1646,

0407 327 116

*Cena vstupenek v předprodeji - \$40 (prvních pět
řad - místenky), cena u pokladny v den a v místě
konání koncertu - \$50.*

STUDENTSKÉ LÍSTKY - \$20 (pouze před koncertem)

**MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2008 VĚSTNÍK \$25?
MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?**

Žalov.

26. listopadu 2007 nás navždy opustil bratr akad. arch. **Rudolf Fiala**. Zesnul v požehnaném věku 93 let. V letech 1986 – 1994 byl starostou Ústředí československého Sokola v zahraničí a až do obnovení činnosti Sokola v Československé republice v roce 1990 byl nejvyšším činníkem Sokola v celém světě.

Bratr Ruda se narodil ve Vídni. Po odchodu jeho otce do I. světové války se rodina odstěhovala zpátky do Čech. Po skončení školy se u svého otce vyučil truhlářem. Po vyučení chodil na Střední uměleckou školu, kde po absolutoriu začal učit architekturu. Při práci pak vystudoval architekturu na Akademii, kde získal vysokoškolskou kvalifikaci. V roce 1968, po invázi sovětských vojsk do Československa odešel s rodinou do Švýcarska. Tam pracoval pro koncern Migros. Po odchodu do důchodu stále ještě pracoval na speciálních úkolech až do svých 81 let.

Starosta župy švýcarské, bratr Georg Jordan napsal o bratru Fialovi: „Byl velkou hybnou silou v jednotě Curych, v župě Švýcarské i v Ústředí československého Sokola v zahraničí. Pracoval na poli vzdělavatelském, redigoval časopis Ústředí.“

V roce 1986 bratr Waldauf z Kanady končil své druhé a podle sokolských stanov poslední čtyřleté období starostování a bylo třeba najít nové kandidáty na funkci starosty. Bratr Fiala, člen Ústředí byl jedním z nich. Při sletě byl navržen a na schůzi Ústředí zvolen starostou na období 1986-90 a o čtyři roky později během sletu v Paříži znovu na čtyřleté období 1990-94.

S bratrem Fialou jsem se sešel několikrát na XII. všesokolském sletě v Praze. V Mánesu, na Slovanském ostrově měli sraz na večeri cvičící i necvičící sokolici ze Sokola Sydney a tam jsem Rudu poznal poprvé. Cesta na místo srazu byla dost složitá a proto jsem lepil na zdi směrové šipky, aby hosté snadno našli cestu. Znenadání přede mnou stál muž vyšší postavy, rovný jako bříza, tenkrát mu bylo skoro osmdesát a s úsměvem řekl – já jsem Fiala, pak mi představil svou manželku, vzal si pár těch šipek a beze slov mi začal pomáhat. Takový byl Ruda – starosta všech sokolů v zahraničí.

Drahý Rudo, tohle je poslední Nazdar od sydneyjských Sokolů.

J. Z.

Vzpomínka na bratra Rudolfa Fialu. Jiří Jelínek

*5. srpna 1914 – +26. listopadu 2007

Po 32 letech v Australii, jsme se rozhodli navštívit Evropu. Na slet který se konal ve Vídni v roce 1982 nás letělo z Austrálie 54. Na Symposium výročí 100 let od úmrtí Dr. Miroslava Tyrše v Ótzu v roce 1984 se nás dostavilo přes sedmdesát z celého sokolského světa. Původně jsme plánovali zůstat v Ótzu týden, ale toto památné místo nám tak učarovalo, že jsme zůstali měsíc a zde jsme poznali vzácného Sokola bratra Rudolfa Fialu. Vidali jsme se denně a po zakončení Symposia i Rudolf s manželkou zůstali déle. Zde jsme poznali jak naše široká sokolská rodina nás sblížila.

O dva roky později 1986 početná výprava Sokolů z Austrálie se zúčastnila Vsesokolského sletu v Curychu. Byli jsme přivítáni na letišti a privátně ubytováni ve městě. Bylo nám líto, že bratr Rudolf se necítil dobře a okamžitě jsme se nabídli, že pomůžeme s přípravou Sletu. Bratr Fiala měl na starosti výstavu v radnici Curychu a tak k mému velikému překvapení jsem od Rudolfa dostal svazek klíčů od radnice. Celá výstava byla vzorně naplánovaná a my měli od úterý do pátku, kdy bylo slavnostní otevření. Pod vedením bratra Fialy jsme vše v čas dokončili a Slet se opravdu vydařil. Zdravotní stav bratra Rudolfa se zlepšil a tak jsme společně se zájezdem zajeli do Kostnice na místo upálení mistra Jana Husa.

Po zvolení bratra Rudolfa Fialy starostou Ústředí, na kterém jsem se podílel, jsme se setkali na každé schůzi Ústředí Československého Sokola v zahraničí. Poslední Slet Ústředí v Paříži a zájezd do Prahy jakož i pozvání do Lán byl zlatý hřeb našich oslav osvobození drahé vlasti od komunismu.

Žel Bohu naše poslední setkání bylo v roce 2000 na Vsesokolském Sletě v Praze. Bratr Rudolf Fiala byl vynikající vlastenec, Sokol, křesťan a přítel.

Jistě by poznamenal: Neplačte že jsem odešel,
Ten klid a mír mě přejte.
Jen v srdcích věčnou vzpomínku
si na mne zachovejte.

To Ti Rudolfe slibujeme.

PROGRAMY "ČESKÉHO ORFEA"

Neděle 3.února 2008 ve 14 hodin:

George Bizet: "Carmen". Oblíbená opera v tradiční a úchvatné produkci Franco Zeffirelliho zaranžované od Arena Di Verona. Hudební a vizuální bombonek. (2h25m)

Neděle 2.března 2008 ve 14 hodin:

- A. Koncert spojených orchestrů berlínských a izraelských filharmoniků pod taktovkou vynikajícího Zubina Mehty. Beethovenova 5. symfonie a Bachův koncert pro dvoje housle a orchestr. Houslová sóla hraje Isaak Stern. Nahráno 1990.
- B. "Herbert von Karajan Memorial Koncert". Berlínští Filharmonici, diriguje Claudio Abbado. Mozart: Laudate Dominum a Requiem. Solisty jsou půvabná Karita Mattila a welšský baryton Bryn Terfel. (Necelé 2 hodiny.)

Neděle 6.dubna 2008 ve 14 hodin:

Stále neodolatelný Čajkovského balet "Labutí jezero" v provedení Amerického baletu z roku 2005. Domnívám se, že ze všech inscenací tohoto baletu tato produkce patří k těm nejlepším, je to pravý skvost! (1 hod.46 min.)

Nezapomeňte, že Valná hromada Sokola Sydney bude v neděli 6. dubna 2008 ve 14.00 hodin v sokolském Národním domě ve Frenchs Forest.

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 14.00 hodin.

Neděle 17/2/2008 v 14.00 hodin:

VRATNÉ LAHVE

Komedie podle scénáře Zdeňka Svěráka, který zapojil do příběhu osobní zkušenost s podzimem života. Hrdinou příběhu je učitel v důchodu, který přijme brigádnické místo ve výkupu lahví v jednom pražském supermarketu. Režie: Jan Svěrák. Hrají: Zdeněk Svěrák, Daniela Kolářová, Tatiana Vilhelmová, Jiří Macháček, Pavel Landovský, Jan Budař, Nela Boudová, Miroslav Táborský, Věra Tichánková, Jana Plodková, Martin Pechlát, Božidara Turzonovová, Jan Vlasák, Alena Vránová, Ondřej Vetchý a jiní.

Neděle 16/3/2008 v 14.00 hodin:

OBUŠKU, Z PYTLE VEN!

Adaptace klasické Erbenovy pohádky o chudém muzikantovi, který skrze dobré srdce a kouzelného stařečka k divotvorným darům přišel. Někdo má všechno a jiný nic. Tak už to chodí i v pohádkách. Například v příběhu o chudém muzikantovi se zlatým srdcem, který se rozdělí o poslední kousek chleba, ačkoli mu samotnému kručí v žaludku hlady. Jako odměnu za své dobré srdce dostane kouzelný ubrousek, prostírající na požádání i ty nejvybranější pochoutky. Než si jej však stačí pořádně užít, ukradne mu ho lakomý krčmář, který má všechno, ale chce ještě víc. A protože mu kouzelný ubrousek nestačí, okrade důvěřivého muzikanta i o oslika z něhož se sypou dukáty. Jenže nebyla by to pohádka, kdyby se nakonec všechno neobrátilo v dobré, a tak je muzikant spravedlivě odměněn a lakotný hostinský po zásluze potrestán. Režie: Jaromír Pleskot. Hrají: Ladislav Pešek, Josef Bcývl, František Smolík, Renata Borová, Miroslav Fišák, Aleš Košnar, Irena Pejšková, Petra Pleskotová, D. Strudlová, Věra Motýčková, Šárka Smetanová, Eman Fiala, Josef Hlinomaz, Vladimír Jedenáctík, S. Košar, F. Kuchař, Josef Příhoda, Josef Steigl, Bohumil Vild.

CVIČENÍ PRO DĚTI v sokolském Národním domě

15.30 -16.30 hod. vždy v sobotu: 2. a 16. února;

1., 15. a 29. března; 12. a 26. dubna;

10. a 24. května; 7. a 21. června

Volejte Jane 0438 014 125

LETEM SVĚTEM

Během prolétávání světovým krajanským tiskem se mi najednou připletlo pod ruku i několik časopisových publikací vydávavých pro české čtenáře doma v republice. Četl jsem, četl. Na příklad v několika číslech časopisu Respekt jsem narazil na pojednání o genech Neandrtálců, o Čechách a obezitě, o nebezpečí radiových vln, o eutanasií, o úspěchu nábytkáře Martina Krause – nu narazil jsem tam na kdejaká temata. Ptáte se ale snad nač jsem nenarazil? Nenarazil jsem ani na slovíčko o tom, proč nebyli – a budou-li vůbec kdy – potrestáni ti jimž trest přináležejí měrou vrchovatou. Však Hitler se svými nějakými takovými těmi deseti milionky byl úplným břídilem – bolševici se světa sprovodili nejméně sto milionů duší. Nejsme ovšem jako oni, pronesl kdysi Václav Havel. Kdekdo se oné průpovědky chytil, zejména všelijací čeští pisálkové a redaktúrci z dob normalisace, a rozhostilo se pak po té české pěšince ticho dokonale ohlušující. Vraťme se však k nám domů, do světa českých publikací mimo hranice onoho ticha...

S pomocí drobnohledu naleznete v **Kanadských Listech** skvostné perly. Je třeba ovšem nejprve překonat tu drobnost tisku. Ani prosincové dvojčíslo z minulého roku netvoří vyjimku. Avšak obrněno oním nástrojem vypátralo v něm moje oko nádherou fotografii klavíristy Rudolfa Firkušného a jeho elegantní choti nad zprávou o převozu jejich ostatků z USA na brněnský Ústřední hřbitov. Firkušný odešel do Spojených států již před druhou světovou válkou. - Kanadské Listy také uveřejňují zprávu o účasti profesora Jana Kmenty letos v létě v Praze na schůzce s gymnasiálními spolužáky, z nichž šest přežilo komunistickou éru jako katoličtí kněží. - Nacházíme i zmínku o již před léty v Sydney zesnulé spisovatelce Božence Šamánkové. I našemu Věstníku se dostalo pozornosti - a to v souvislosti se zamýšleným prý únosem presidenta Beneše v roce 1948 z republiky. „Podrobnosti zveřejnil v australském sokolském Věstníku B.Vohralík“ - referují Kanadské Listy. Na jejich titulní stránce se zabývají vydavatelé Mirek a Jana Janečkovi jednačtyřicátým výročí jejich vydávání. Pokud se ovšem týče výročí, dopustily se však Kanadské Listy jisté chybičky. Že prý byla zakládající schůze našeho sydneyského Sokola v roce 1973. Konala se ve skutečnosti o třiadvacet let dříve, a to už v roce 1950 - a to prostě volá po opravě. Budme však vděční za zmínku a poděkujme těm kanadským Čechům za jejich zájem.

Katolické Listy sydneyského pana pátera Šimka přinášejí ve svém listopadovém vydání celou stránku fotografií farníků pořízených ve farní hale kostela svatě Marty ve Strathfieldu a jsou na nich na první pohled našinci všech věků. Uvádějí také informativní rozhovor s kardinálem Vlčkem a celou řadu dalších zajímavostí, většinou v řeči české, leč i ve slovenštině. Katolické Listy se dnes již staly pravidelnou četbou australských farníků i nefarníků důstojného pána Jaroslava Šimka.

Listopadové vydání francouzského zpravodaje **Sokol de Paris** přináší fotografie soch našich dvou prvních presidentů v Praze. Socha Masaryka vévodí Hradčanskému náměstí, Benešova je vztyčena na náměstí Loretánském před budovou ministerstva zahraničí, tedy před Černínským palácem v němž Beneš působil dlouhá léta jako československý ministr zahraničních věcí první republiky. Sokol de Paris přináší i fotografie dalších nově umístěných pomníků a není než doufat, že ony nové pomníky na svých místech setrvají a nebude nutno je nikdy opět obnovovat. - Dovídáme se také, že první český nositel Nobelovy ceny profesor Jaroslav Heyrovský byl synem profesora římského práva na Karlově universitě Leopolda Heyrovského. - Dovídáme se i o tom, jak probíhal vloni v létě letní tábor sokolů z Rakouska, Švýcarska a České republiky v rakouském Buersebergu. „Dokonale české prostředí tábora se nadlouho zapsalo do paměti našich dětí Milana a Alenky...“ piší nadšení rodiče Vejvarovi.

American Sokol, věren své tradici psát jenom v angličtině, přináší zajímavou fotografii zástupkyň tří generací ženského volejbalového týmu sokolské rodiny z jednoty Detroit, z níž se na nás šťastně zubí babička - mladá babička! - Maryann, dcera Teresa a vnučka Shelby, a zároveň také se nám ukazuje i snímek celého detroitského ženského družstva volejbalistek. - Jedna stránka je věnována českým hřbitovům v USA a umělecky vypracovaným křížům u starých hrobů amerických Čechů. - Obrátíme-li však raději rychle stránku, objevíme tam povídání o českých loutkách a loutkařích, a i na titulní straně lze shlédnout pražského výrobce loutek Miroslava Trejnara a loutky české rodiny z Iowy.

Prosincové číslo **Kanadského Sokola** cituje náš sydneyjský Věstník, respektive část zprávy místostarosty bratra Pavla Otta o vylepšení sydneyjské sokolovny. Na první

stránce je otištěna vzpomínka Olgy Masarykové Revilliodové na jejího otce T. G. Masaryka. „Jeho živelná jednota s duchem sokolstva se projevila roku 1932, když naši chlapi byli sami u dědečka na prázdninách. Lékaři udržovali pana presidenta v klidu, ale tu neděli - po obědě - dědeček byl velmi zamyšlen. Najednou se obrátil k chlapcům: jedeme na sletišť. A jelo se... Znáte z novin, jak nastalo ticho mezi obecenstvem, když starosta ohlásil - pan president je mezi námi!“

Eva Strížovská spolu se svým týmem paní a dívek a jednoho nebo snad dvou záslužných mužů vydala **Český kalendář na rok 2008**. Čtení je to velmi poutavé - historické informace, křížovky, zprávy odtud i odjinud, črty ze života českých kolonií rozsetých po světě, dokonce i Austrálie se tam nalezne s fotografií zesnulého herce Jiřího Kačera a „hudebního žurnalisty“ Jaroslava Kovářička. Nechybí ani koala a můžete si přečíst i báseň Boženy Šamánkové. Pokud se nevyznáte v rodině sov a soviho pokolení, najdete obrázky a povídky o nich pod tituly Sýc rousný, Kalous ušatý, Sova pálená, Výr velký - a to jmenuji tu popisovanou sovínu jen namátkou. I jiné ptactvo si přichází na své - jako Raroh velký, Jestřáb lesní, každému z nás jistě dobře známý Pochop rákosní, Poštolka obecná, a je pamatováno i na sokoly v podobě Sokola stěhovavého. Je tedy v kalendáři popsáno ptactvo naší země měrou vrchovatou. Více raději neprozradím - doporučuji ale toho kalendáře se zmocnit a nehněte se potom od něho jen tak lehce. Ale něco bych snad ještě poznamenat měl - na stránce 131 najdete fotografii asi čtyřleté budoucí redaktorky Evy Strížovské s pejskem Tobíčkem, občanem nuselským, a jistě mi dáte za pravdu, že již tehdy ta paní redaktorka rostla do nevšedního půvabu...

Listopadové **Vídeňské Svobodné Listy** přináší celou přehršlí zpráv a zpráviček, jak těch „menšinových“ zabývajících se českými věcmi v Rakousku a zejména ve Vídni, tak zpráv z České republiky. Obsahují také dlouhý článek o historii sousedství Čech a Bavorska nesený v tom duchu, že kdykoli Češi a Bavoři dovedli spolupracovat, vyústila jejich spolupráce v blahobyt obou. Bylo-li tomu tak ve skutečnosti tak či nikoli, článek je to zajímavý a podnětný. V Listech najdeme i dlouhou zprávu o dění nejen mezi vídeňským sokolstvem, ale i o působení rakouského Orla, ne ovšem toho dvouhlavého. A samozřejmě i všechny ty pozvánky na různé čaje, maturitní večírky, poobědváníčka, a tak dále a tak dále.

Říjnový **Nový Polygon** je opět pokladnicí závažných reportáží a úvah. Najdeme v něm, jako vždy, podrobný výčet událostí v České republice v srpnu a v září, den ze dne, a v tomto směru je tento časopis velmi informativním pramenem. Jiří Ješ přichází se svými osobitými názory a odstavec jeho prvé úvahy je provokativně nadepsán „Podobenství o šimpanzích“, jde ale o pojednání o druhu savců šimpanzům nadřazených - v teorii. Jsme informováni o polemikách s prezidentem Klausem a ve svém článku ho oslovuje také JUDr Milan Hulík. Ten také přináší úvahu o českých soudcích a kromě toho i drastickou výpověď Podkarpatorusa Jana Plavajka. Plavajko, v domnění, že bude uvítán, uprchl v době kdy Podkarpatskou Rus obsazovali Maďaři přes hranice do Sovětského Svazu, kde byl okamžitě odklizen do severosibiřského gulagu a trvalo dlouho, než mu bylo povoleno narukovat do československé východní armády. Je to otřesné čtení. Pod titulem „Vzpomínky na začátky exilu“ líčí své první kroky svobodou po zdolání „kopečků“ dr.Kamil Škapa. Ten se potom dostal sem do Sydney, v padesátých letech ale odplul do USA, tak jako Jan Kmenta, Mila Bernášek a Zdeněk Slouka - a v Americe pak po dokončení všichni ti hoši profesurovali - Škapa v Coloradu - zatímco Austrálie jim tehdy kavalírsky nabízela umývání nádobí a i jiných částí lidmi obývaných budov. Na své si přichází australský spisovatel Stanislav Moc. Melbournský komentátor Miloš Ondrášek referuje o „Šumavě na okraji Melbourne v Austrálii“. Pod titulem „Zpěv pamětníků“ se rozepisuje Luděk Frýbort, vynikající pozorovatel exilu, o svém pokusu stát se živnostníkem za času Dubčekova uvolnění. Protože Nový Polygon je studnicí poutavého čtení příliš hlubokou, nelze zde těm všem dobrotám věnovat více místa, byť to člověka věru pokouší nepřestat...

Listopadové dvojčíslo **Českého Dialogu** Evy Strížovské zavál vítr do poštovní schránky s jistým zpožděním, ale je skutečným požitkem prolistovat jej. Dočítáme se v něm o retrospektivní výstavě děl malíře Josefa Lady ve výstavních sálech Obecního domu v Praze, o životě hudební rodiny českého klavíristy Josefa Páleníčka, o dávno zašlých pražských společenských salonech a proslulých kavárnách, a najdeme tam i úvahu o eventuelní kandidatuře ministra zahraničí Karla Schwarzenberga na místo presidenta. Dialog obsahuje také stručný přehled zářijových a říjnových událostí v repu-

blíce, shledáme v něm překrásné fotografie z pražské Kamy a mnoho dalších zajímavostí hodných povšimnutí nás vzdálenějších pozorovatelů. Neopomeňte prostudovat i stať Želmíry Živné „Vůně vzpomínek a dršťkové polévky“ - a ta vůně vám poosvěží chrípí.

Kolem globu a českým zahraničním tiskem a bezpečnostním popruhem pevně opášan poletoval Bořek Šindler

KOMUNISTICKÁ TYRANIE *“Neviditelné oběti komunismu v zemi javorů”, Gymnasium F X Šaldy Liberec 2006 (Výňatek)*

Režimem pronásledované společenské vrstvy

... Co vedlo komunistický režim k hromadnému stíhání určitých skupin obyvatelstva? Co vadilo rudým mocipánům na hnutí, jako byl Sokol, nebo na legionářích, kteří se vrátili z bojišť druhé světové války?

... Komunisté si po vítězných volbách v roce 1946 velmi rychle uvědomili, kdo by mohl být pro budoucí vedoucí postavení strany nebezpečným soupeřem, a to soupeřem nejen politickým, ale i ideovým. Začalo velmi důkladné pronásledování všech, kteří mohli potenciálně narušit šíření komunistických idejí. Velmi často šlo o lidi zbídačené druhou světovou válkou. Výrok, že „extrémní“ režimy, ať jsou jakékoliv, mají k sobě opravdu blízko, se tenkrát skutečně potvrdil. Komunisté často jen převzali seznam osob stíhaných za nacistické okupace a začali odškrtnávat další jména, mařit tisíce dalších životů. ...

Sokolské hnutí

Jednou z pronásledovaných společenských skupin bylo sokolstvo. Znelíbili se zejména náčelníci Sokola. Co vůbec vadilo komunistům na mírovém, přátelském tělovýchovném spolku?

Je třeba si uvědomit, že v dnešní době představuje sokolské sdružení téměř nulovou politickou sílu, ale těsně po válce zaznamenávala tato organizace opravdový rozkvět, což se samozřejmě komunistům nelíbilo. A není se co divit, Sokol hrál v tehdejší době několik důležitých rolí.

Tento spolek vznikl z popudu Miroslava Tyrše a Jindřicha Fügnera roku 1862 jako výhradně české sdružení. Jeho cílem se nestalo jen dosažení pověstné řecké kalokagathie pod českým mottem „Zdraví - Síla - Krása“ nebo „Ve zdravém těle zdravý duch“, ale jako organizace se snažil o povzbuzení národní suverenity, o zvýšení povědomí o češství. Osvobozování českého živlu z područí Rakouska a později Rakouska-Uherska nebylo jenom politickou či uměleckou a literární činností, ale propagátoři české myšlenky se jí snažili prosazovat i v oblastech školství a v dalších společenských aktivitách. Toto postavení si Sokol udržel i během nacistické okupace. Nacisté měli ze sokolské organizace oprávněně respekt, a tak bylo do koncentračního tábora Auschwitz deportováno na tisíc sokolských náčelníků. Konce války se jich dožilo pouze 68. Bylo tedy jedno, zda šlo o útlak ze strany rakouského císaře Františka Josefa I., německého diktátora Adolfa Hitlera nebo komunistických pohlavárů, sokolové se dokázali vždy ozvat. Mezi členy Sokola patřily i takové osobnosti jako T. G. Masaryk či E. Beneš. Sokolské hnutí navíc v exilu, respektive v zahraničí, působilo už za první světové války, kdy například pomáhalo v USA T. G. Masarykovi v jeho úsilí o založení československého státu.

V roce 1947 čítal Sokol 1 005 000 členů. Několik let po válce jim tak patřil i určitý společenský a politický vliv. Jinak by se režim nesnažil zmařit poslední Sokolský slet v červnu 1948 nebo by v takové míře nevystupoval proti demonstraci po záhadné smrti Jana Masaryka v březnu 1948. Po válce navíc mnoho občanských organizací neexistovalo. A figuroval-li zde Sokol jako spolek s prvorepublikovými ideály demokracie, svobodného rozvoje i svobody jako takové, který v poválečném Československu znamenal pro mnohé jednu z mála alternativ náplně volného času a společenského života, pak se komunisté báli zcela právem. Také proto se režim snažil všechny organizace podobného zaměření jako Sokol ideově přetvořit pomocí Československého tělovýchovné-

ho svazu, jenž začal fungovat od roku 1946 na bázi dobrovolného vstupu, a to jen díky tlaku Sokola a Orla. Sokolští náčelníci tedy patřili mezi vysoce nepohodlné osoby.

Jako příklad útlaku sokolstva lze uvést otce pana Ivo Syptáka - Ervína Syptáka. Dlouhodobý náčelník Sokola Malá Strana byl nacisty odvečen do koncentračního tábora a do tří let po skončení války se opět musel skrývat, tentokrát před komunistickým režimem. V případě pana Syptáka bylo dalším trnem v oku vlastnictví soukromého prosperujícího podniku, kde se navíc scházela česká kulturní scéna. Právě tato vrstva obyvatelstva, tedy umělci, sportovci, inteligence, obecně lidé aktivně činní ve veřejném životě, měla být nosným prvkem češství, národní hrdosti, svobody a boje proti cizímu útlaku.

„...Já jsem byl malý kluk. Táta byl tenkrát náčelník Sokola na Malé Straně a už ho dost pronásledovali za Němců. On měl hodně kamarádů ze západního světa. Tak jeho chtěli zlikvidovat snad nejdřív. A mimo to, jak vyhodili Jana Masaryka z okna, tak sokolové šli protestovat na Hrad. Nevím, co tam chtěli dokázat, ale šli tam, byli viděni. Táta pak už nesměl ani do bytu, do banky a ani do obchodu, ten hned zaplombovali. Vlastnili jsme restauraci v pasáži Černá růže No Příkopech. Nahoře se nacházela kavárna a dole restaurace, kulečníky a pingpongový klub.

Táta nechtěl z Československa, myslel, že se půjde schovávat někam na Valašsko. On je původem Valach. Doufal, že se to za pár měsíců nebo za rok zase obrátí. Ale jeho příbuzní, co byli na západě, například bratranec, který byl za války v českém anglickém letectvu, tak ten říkal, že otec musí pryč. Otec se nakonec po dlouhém matčině přemlouvání nechal přesvědčit...” (Ivo Sypták)

Komunisté nám vzkazují aneb výroky, které není dobré zapomenout ...

VLADIMÍR ILJIČ LENIN: v dopise datovaném roku 1918 doporučuje:

"Ochraňovat naši mladou republiku zavedením a prováděním tvrdých potlačení odstranit všechny viníky a podezřelé nebo ty, kteří by mohli být podezřelí, **dát do koncentračních táborů, vytvořit rudý teror**, potrestat smrtí všechny osoby pokládané za vinné a členy jejich rodin dát do koncentračních táborů k tomu účelu zřízených."

KLEMENT GOTTWALD: prohlášení v poslanecké sněmovně Národního shromáždění ČSR: (21.12.1929): ..."Říkáte konečně, že jsme pod komandem Moskvy a že si tam chodíme pro rozum. (Výkřiky. Hluk.) Vy jste pod komandem Živnobanky, Petschka, Weimanna, Preise, vy jste pod komandem Společnosti národů, to jest společnosti imperialistických dravců, a vy si chodíte pro rozum k Petschkům, Weimannům, Rothschildům a Preisům, abyste se naučili vydírat pracující lid ještě lépe než dosud. A my, my jsme stranou československého proletariátu a naším nejvyšším revolučním štábem je skutečně Moskva. **A my se chodíme do Moskvy učit, víte co? My se od ruských bolševiků do Moskvy chodíme učit, jak vám zakroutiti krk.** (Výkřiky. - Veselost.) **A vy víte, že ruští bolševici jsou v tom mistry!** (Výkřiky.)..."

Třetí odboj existoval!

Karel Pacner www.karelpacner.cz 22. listopadu 2007 *Neviditelný pes*

Byla to přehlídka hrdinů, kteří se vzepřeli komunistické diktatuře. Sešli se v úterý 13. listopadu v jednacím sále Senátu na semináři nazvaném Třetí – protikomunistický – odboj. Všichni přes sedmdesát, mnozí s hůlčičkou. Byli svým způsobem dojemní, ale pokud promluvili, zůstávali tvrdí.

Třetí odboj charakterizoval pplk. dr. Eduard Stehlik, zástupce ředitele Vojenského historického ústavu. Nejprve porovnával druhý a třetí odboj. Upozornil, že jeho aktéry byli prakticky stejní lidé – sokolové, skauti, důstojníci. A používali stejné metody jako za druhé světové války – získávali informace o záměrech komunistů, snažili se škodit, někteří, jako třeba bratři Mašínové a jejich přátelé, dokonce zvedli zbraně.

Ovšem Stehlík připomněl, že do ozbrojeného boje vstoupili i mnozí další, tentokrát exulanti. Letci, kteří se vrátili do britské RAF, těch bylo několik desítek. Lidé, kteří odešli do francouzské Cizinecké legie a bojovali třeba ve Vietnamu. Samozřejmě všichni, kteří působili v západních zpravodajských službách, ať už jako agenti-chodci, řídicí důstojníci, analytici a další. A dobrovolníci, kteří vstoupili do pracovní rot americké armády číslo 4091. Vojáci téhle roty v západním Německu se považovali za zárodek nové svobodné československé armády, cítili se jako členové Družiny na první světové války v Rusku – čekali na vypuknutí třetí světové války. Velel jim major Karel Černý, který byl za druhé světové války pobočníkem plukovníka Heliodora Píky v Moskvě, tedy člověk, který dobře poznal sovětský režim.

Plukovník Karel Procházka, který vedl československou filiálku britské výzvedné služby známou pod zkratkou CIO, upozorňoval na zásadní rozdíl mezi dvěma kategoriemi uprchlíků – citoval Stehlík už zesnulého Procházku, Havlem povýšeného na generála. Emigranti, to byli ti, kteří odešli a chtěli se usadit v zahraničí. Kdežto exulanti byli lidé, kteří odešli, aby proti komunistickému režimu bojovali.

Existoval však zásadní rozdíl mezi druhým a třetím odbojem – zdůraznil Stehlík. Zatímco za druhé světové války bojovali Češi proti Němcům, proti nacistům, během třetího odboje mezi sebou bojovali sami Češi.

Skupina senátorů chystá zákon, který by třetí odboj uznal. Čestmír Čejka, který hovořil jménem Konfederace politických vězňů, vyslovil obavu, že proti němu budou v parlamentu vystupovat levičáci a ultralevičáci. Má pravdu. Ostatně kdyby takhle levicová opozice neexistovala, mohl tento zákon – stejně jako právě zakládáný Ústav pro studium totalitních režimů – existovat dávno.

Velké znechucení nad ředitelem České televize Jiřím Janečkem vyslovil Adolf Rázek, vyšetřovatel Ústavu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu (ÚDV), bývalý politický vězeň. Kdyby existoval zákon o třetím odboji, nemohl by prodat seriál Třicet případů majora Zemana k jeho rozšiřování na DVD. Prostě tento zákon by nedovoloval propagaci komunismu a jeho zločinů. Bohužel je to tak – dnes se můžeme jenom divit nad Janečkovou necitlivostí.

V diskusi se objevil názor, že by rada Ústavu pro studium totalitních režimů mohla udělovat osvědčení „válečný veterán studené války“ lidem, kteří proti komunismu skutečně bojovali.

V závěru upozornil místopředseda Senátu Jiří Liška, pod jehož záštitou seminář proběhl, na zajímavou skutečnost: Topolánkova vláda je první kabinet po pádu komunismu, v němž nesedí žádný bývalý komunista.

Když jsem tam seděl, vzpomínal jsem na to, jak jsme v květnu 1995 svolali s Českou televizí do baru MAT všechny agenty-chodce a jejich řídicí důstojníky, o kterých jsme věděli a kteří byli v té době na oslavách v Praze. Zpovídali jsme je do seriálu, který se vysílal v roce 2002 pod názvem Československo ve zvláštních službách. Činnosti protikomunistických zpravodajských skupin jsme věnovali několik dílů, jeden byl i o londýnské skupině Karla Procházky.

Tehdy jsme si mysleli, že to odkomunizování naší společnosti půjde velmi rychle. Jenže jsme se mylili, od té doby se pokročilo jenom málo. A to díky několika „rebelům“, kteří navzdory tradičním strukturám přemýšlejí jinak, nejsou zasaženi komunistickým myšlením jako my starší, byť si to přiznáváme neradi.

MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2008 VĚSTNÍK \$25?

MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?

Nezapomeňte, že Valná hromada Sokola Sydney bude v neděli 6. dubna 2008 ve 14.00 hodin v sokolském Národním domě ve Frenchs Forest.

Z KLENOTŮ BOLŠEVICKÉ POEZIE - VÍTĚZSLAV NEZVAL

Narodil se 26. května 1900 v rodině venkovského učitele v Biskoupkách na Moravě (u Moravského Krumlova), od roku 1903 bydlel v Šemíkovcích, na které Nezval ve svém díle často vzpomínal (Z mého života, 1959).

Od roku 1911 studoval gymnasium v Třebíči, které dokončil roku 1919. Za první světové války byl odveden, ale po dvou měsících byl z armády propuštěn. Jeden semestr studoval právnickou fakultu v Brně, pak přestoupil na filosofickou fakultu v Praze (studia nedokončil). Brno si však oblíbil a toto město ho velmi ovlivnilo.

Roku 1922 vstoupil do Devětsílu (spolu s Karlem Teigem). Postupně se stal politickým iniciátorem českého avantgardního hnutí. Roku 1924 vstoupil do KSČ.

Pracoval v redakci Masarykova slovníku naučného (tajemník), poté se věnoval pouze spisovatelství. Nějakou dobu působil jako dramaturg Osvobozeného divadla.

Publikoval v Rudém právu, Tvorbě, Odeonu, Nové scéně, Lidových novinách atd.

V rámci Devětsílu se podílel na založení poetismu.

Velmi ho ovlivnily jeho cesty – zejména do SSSR, ale i do Francie, Itálie a Řecka. Seznámil se zde s mnoha surrealisty (André Breton), pod jejichž vlivem založil Skupinu surrealistů v ČSR (1934), kterou roku 1938 rozpustil.

Po druhé světové válce byl velmi aktivní v KSČ, získal řadu oficiálních poct a funkcí. Jeho tvorba této doby není nijak kvalitní, dosahuje úrovně budovatelské poezie, podle Nezvalových příznivců obsahuje snahu najít sama sebe v socialistickém realismu.

Posluhování Nezvala, mistra českého slova, bolševikům je smutnou tragedií české literatury dvacátého století.

Zemřel 6. dubna 1958 v důsledku srdečního infarktu a spály.

Pohřben je na Vyšehradě.

STM 1950

Modré a bílé průvody mužů a žen,
červené šátečky pionýrů.
Mladý je ten, mladý je ten,
kdo bojuje za šťastný život s armádou míru.

Hoch s hrdým čelem, osmahlý od práce,
má jasné oči, otužilé svaly,
a dívka sličná jak růže v zahrádce,
tká zítřejší den, v němž ženy neplakaly.

Mladý je ten, kdo obrozuje svět,
jenž upadl málem do rozvalin,
ať je mu šestnáct či sedmnáct let,
mladý, ach mladý je soudruh Stalin.

Mladí jsou všichni, kdo nás převedli
do nové epochy s Klementem Gottwaldem v čele,
mladý je Zápotocký, mladý je Nejedlý,
mladá je strana a její ručitelé.

Mladý je básník, jenž zpívá pro mladé,
mladá je píseň, holubička čistá.
My všichni jsme mladí, měšťácký západe,
mladý je každý komunista.

Modré a bílé průvody mužů a žen,
červené šátečky hochů a mladých dívek,
mladý je ten, mladý je ten,
kdo běží o závod jak koník zlatohřivek.

Mladý je básník, jenž zpívá pro mladé,
mladá je píseň, holubička čistá.
My všichni jsme mladí, měšťácký západe,
mladý je každý komunista.

V těžkých dobách bojů o Slovensko (Pokračování 6)

Pro Věstník upravil podle textu českého historika Paula Kuthana Bořek Šindler

V posledních dnech prosince roku 1918 byly obsazeny domácí československou armádou sestávající převážně z českých dobrovolníků, ale také z dobrovolníků z místního slovenského obyvatelstva, města Košice a Prešov. Stalo se tak i přesto že původním plánem bylo vyčkat s jejich obsazením až do příchodu československých legionářů z Itálie. Hrozilo však nebezpečí, že prodlení by mohlo vést k situaci, kdy Maďaři – neústupní a odhodlaní udržet Slovensko pod maďarskou svrchovaností za každou cenu i přes nátlak Spojenců slovenské území vyklidit – by dosadili mezitím do těchto důležitých měst vojenské posily a znesnadnili tak jejich dobytí. Velitel čs. vojenského sboru operujícího na východním Slovensku plukovník Schoebl tudíž vojensky zajistil obsazení Košic a Prešova raději ještě před příchodem italských legionářů. Když ti konečně dorazili, našli tato města již pod československou vojenskou správou. Velitel legionářů, italský generál Piccione, potom převzal vrchní vojenské velení nad územím již dříve čs. armádou zajištěným územím.

S připravovaným obsazením jižního Slovenska na demarkační linii se ovšem čekalo na příjezd československého armádního legionářského sboru z Itálie. Ten dorazil do vlasti ve druhé polovině prosince 1918 a byl ihned přesunut na Slovensko. Generál Piccione k tomu vydal již 26. 12. 1918 příslušný rozkaz všem jednotkám na Slovensku. Snažil se vyhnout zbytečnému krveprolití a proto připravoval vojenskou operaci tak, aby maďarské jednotky byly ze Slovenska vytlačeny spíše manévrováním a pokud možno bez větších střetnutí. Silnější oddíly maďarské armády se nacházely toho času ještě v Bratislavě, Nových Zámcích a v Lučenci.

Československý armádní legionářský sbor z Itálie se skládal ze dvou divizí - 6. a 7. divize. Šesté divizi velel italský generál Rossi a sedmé generál Boriani. Tento sbor představoval bojovou sílu 10.000 bodáků (pojmem "bodák" se ve vojenské statistice označoval voják bojové jednotky), 250 šavlí, 144 kulometů a 60 děl. S podpůrnými jednotkami čítal asi 19.500 mužů.

Západní úsek demarkační linie, vedoucí od Děvína k Pincine u Lučence, dostala za úkol obsadit sedmá legionářská divize. Východní úsek demarkační čáry, vedoucí od Pincine u Lučence po Užocký průsmyk, dostala za úkol obsadit šestá divize. Byla ponechána záloha v Kroměříži. Později byla tato záloha přesunuta do Žiliny a Trenčína, aby byla blíže k případné potřebě. V polovině ledna 1919 vystřídala v záloze tyto záložní jednotky, které se poté vrátily ke svým plukům, legionářský 35. střelecký pluk. Ten se ještě předtím v lednu účastnil důležité vojenské operace na obranu Těšínska proti agresi ze strany Polska. Byl potom v záloze v Žilině. Po získání Prešova, Popradu a Košic domácími čs. jednotkami se mohla legionářská 6. divize okamžitě umístit ještě před koncem prosince 1918 do prostoru Poprad - Spišská Nová Ves - Košice. Legionářská 7. divize se pro připravovaný úder na jih rovněž do konce prosince 1918 přesunula do východního prostoru. Generál Piccione měl v plánu zahájit akci k vojenskému obsazení Bratislavy ještě před koncem prosince.

Při zahájení postupu legionářské 7. divize rozdělil velitel divize generál Boriani svůj západní úsek jižní demarkační linie na dunajský úsek, komárenský úsek a na lučenecký úsek. Dunajský úsek, vedoucí od Bratislavy k Zlatné, měl obsadit legionářský 33. střelecký pluk (velitel italský plk. Barreca). Komárenský úsek, vedoucí podél Ipeľu k Sakáloši, měl obsadit legionářský 39. střelecký pluk (velitel italský plk. Maccaluso). A konečně lučenecký úsek, vedoucí podél Ipeľu přes Šahy, Lučenec až k Pincině, měl obsadit legionářský 34. střelecký pluk (velitel italský plk. Gambi).

Na rozkaz generála Picciona zahájil 30. 12. 1918 legionářský 33. střelecký pluk postup na Bratislavu. První prapor pluku s plukovním štábem obsadil Stupavu, druhý prapor Mástu, třetí prapor s 1. baterií legionářského 7. dělostřeleckého pluku obsadil Zohor. Pro případnou pomoc při obsazení Bratislavy se do okolí Zohoru přesunul ve večerních hodinách i legionářský 39. střelecký pluk, jenž tvořil zálohu pro tuto operaci. Byly ihned vyslány rozvědky, které zjistily přítomnost maďarské roty se 2 kulometry v Devínské Nové Vsi, dvou maďarských rot s více než 5 kulometry a 2 děly v Lamači a menší strážní jednotky na Kamzičím vrchu. Několik maďarských jednotek bylo v záloze v samotné Bratislavě.

Druhý den 31. 12. 1918 v 17 hodin zahájil legionářský 33. střelecký pluk operaci obsazení Bratislavy, postupující koordinovaně ve třech proudech. Nejprve bylo nutno

vypudit Maďary z bratislavského okolí. Došlo k tuhému boji o Devínskou Novou Ves. Z nečekaného směru na bránici se Maďary zde zaútočila 9. rota pluku, která zahнала maďarskou rotu k Bratislavě. V poledne již byla Devínská Nová Ves v československých rukách. Během boje se podařilo ukořistit i již zmíněné 2 kulometry. Potom se 9. rota předsunula do Devína.

Brzy došlo k boji i u Lamače, především o nádraží. Čechoslováci stačili ještě severně od Lamače přetnout železniční spoj. Maďarský poloobrněný vlak vyslaný maďarské posádce na pomoc byl chycen a zajat i s posádkou. Část druhého praporu se nepozorovaně přesunula do maďarského týlu, odkud potom na Maďary legionáři zaútočili. Maďaři se rázem ocitli v zoufalé situaci, kdy na ně legionáři útočili ze dvou směrů. Opustili v panice své pozice a prchali do Bratislavy. Část druhého praporu prchajícího nepřítele pronásledovala a podařilo se zajmout 18 mužů včetně maďarského důstojníka. Dále prapor ukořistil ještě v boji u Lamače mimo poloobrněného vlaku 5 kulometů a 2 děla. Maďaři při panickém útěku nestačili zničit telefonní stanici na nádraží v Lamači. Byla využita k fingo vanému hlášení do maďarského štábu v Bratislavě, kdy telefonista vystupoval jako maďarský voják, že na Bratislavu postupuje obrovská československá přesila se silným dělostřelectvem, proti níž nemá obrana Bratislavy smysl. Snahou bylo narušit bojovou morálku maďarské posádky v Bratislavě. Kamzičí vrch byl po krátké přestřelce v lese s maďarskými strážními jednotkami obsazen. Část I. praporu obsadila Malinský vrch a večer Rastislavice. Čechoslováci měli v těchto bojích před Bratislavou ztráty 1 padlého a 2 raněné. Na straně nepřítele nebyly ztráty přesně zjištěny. Bylo ukořistěno 10 kulometů, 173 pušek, 3 děla, 16 koní, 600 železničních vozů, 2 polní telefony a množství dalšího vojenského materiálu. Zajati byli 2 maďarští důstojníci a 18 mužů.

Brána k postupu na samotnou Bratislavu byla nyní otevřena. K legionářskému 33. střeleckému pluku dorazila slovenská delegace, vyslaná z Bratislavy, a žádala o obsazení města. Sdělila, že maďarské jednotky z Bratislavy již ustoupily za Dunaj a ve městě propuklo drancování. Generál Piccione však z opatrnosti vydal zákaz k bezprostřednímu dalšímu postupu. Bratislava byla tedy obsazena až ve dvou prvních dnech ledna roku 1919. V odpoledních hodinách prvního ledna obsadil I. prapor pluku po boji nádraží. Druhý den 2. 1. 1919 odpoledne pronikli italsí legionáři za přestřelku do města, kde ihned obsadili důležité objekty. Zároveň byly ve městě zajištěny a zneškodněny skupiny kořistníků, které v ulicích bezostyšně drancovaly. Při obsazování Bratislavy bylo zajato 21 mužů maďarské posádky včetně 3 důstojníků a ukořistěno 327 pušek, 87 beden munice, 900 ručních granátů, 18 kulometů a 6 děl. Ve vojenských skladech ve městě potom bylo obsazením města dále ukořistěno ještě 4127 pušek a 40 kulometů a dále získáno i 33 nákladních automobilů, 6 osobních automobilů a 85 koní. Operace obsazení Bratislavy byla úspěšně splněna, město bylo zajištěno. Za dobu celé operace měl tam nasazený legionářský pluk tyto ztráty: 3 ranění důstojníci, 4 těžce ranění muži, 35 lehce raněných, 4 neznámí. V boji se zvláště vyznamenal druhý prapor 33. střeleckého pluku legionářů.

Až do března roku 1919 byl vojensky uzavřen most přes Dunaj do Maďarska. K zajištění pohraničního úseku byla přesunuta jedna rota do Děvína, kde byla posílena I. praporem 1. českého dobrovolnického pluku. Po získání Bratislavy obsadil první prapor 33. střeleckého pluku legionářů také ještě Žitný ostrov a území po Medvu, čímž spojil obrannou linii s legionářským 39. střeleckým plukem. Dále byly ještě ukořistěny dva říční motorové čluny, které potom používala vojenská poroční kontrola.

Mezitím se podařilo nadporučíkovi Ejemovi obsadit na vlastní zodpovědnost s 1. rotou dobrovolnického 30. pěšího pluku a částí jaroměřské sokolské rotы rychlým přepadem Lučenec. Tato jeho rychlá akce byla velmi úspěšná. Nadporučík Ejem v tomto boji s přesilou, kdy mu velmi pomohl moment překvapení, ztratil pouze 5 padlých, 3 raněné a několik mužů bylo zajato nepřítelem. Ukořistil 38 kulometů, 1.200 pušek, 21 polních kuchyní, 100 beden munice pro kulometry, 5 beden se soupravou reflektorů, 167 nákladních sedel, 12 telefonních souprav, 16 koní a 10 vagónů čisté ovčí vlny. V říjnu 1923 byl nadporučík Ejem za svou zdařilou akci vyznamenán. Jedna z ulic Lučence též nese jeho jméno. *(Pokračování)*

MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2008 VĚSTNÍK \$25?
MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?

Z policejních protokolů

Po převozu do nemocnice lékař konstatoval smrt pacienta, ale to jsme tušili, už když jsme ho našli na třech místech v lese.

Pachatel odcizil ze zásuvky vedoucího nezjištěné množství pětikorunových mincí v celkové hodnotě 300 Kč.

Nejdříve jsem si myslel, že jen žertuje a že po mně střílí slepými náboji. Když mě odváželi do nemocnice, tak jsem si to už nemyslel.

Několikrát jsem ho vyzval, aby zastavil, ale on padal z okna dál.

Po několika dalších metrech zabočil sledovaný vpravo, což jsme nepředpokládali a pokračovali dál rovně.

V tom parku jsem byl jen já a pachatel. No a ještě asi padesát jiných lidí, které jsem neznal.

Vystřelil jsem na něj služební zbraní až poté, co jsem střílel do vzduchu, ale to bylo tři dny předtím a to zadržený asi neslyšel.

Služební pes sledoval stopu několik metrů a poté usnul.

Zadržený se při zatýkání bránil, jako kdyby věděl, že ho chceme zatknout.

Nasadil jsem mu pouta a než jsem se vzpamatoval, utekl i s policejním psem.

Služební pes sice zadržel pachatele, ale pouta jsem mu musel nasadit já.

Zadržený při zatýkání kousal, proto to asi služební pes nevydržel s nervy a kousl ho také.

J.K. se při zatýkání bránil tak intenzivně, že jsme se po chvíli už bránili my.

Hrubě mne urážel, tak jsem ho mírně uklidnil obuškem.

Narazil jsem do telefonního sloupu, protože jsem chtěl zabít mouchu.

Ten nákladák nacouval skrz přední sklo do manželčina obličej.

Když jsem přijížděl domů, vjel jsem omylem do cizího dvora a naboural do stromu, protože ho doma na tomto místě nemám.

To druhé auto do mě nabouralo bez jakéhokoli předchozího varování.

Před jízdou jsem něco vypil. To ale nebylo nic proti žízni, kterou jsem měl. Nehodu tedy zavinila manželka, která přesolila oběd.

Ten děda, kterého jsem porazil, by se na druhou stranu silnice stejně nedostal.

Myslel jsem si, že mám stažené okénko. Zjistil jsem ale, že je zavřené, až když jsem vystrčil ruku ven.

S odcizeným autem jsem jel dost rychle, nemohu ale říci kolik, protože se mi všechno pro opilství rozmazávalo. V autě jsem ale už nepil.

Chodec do mě narazil a pak mi skočil pod auto.

Ten chodec váhal, kterým směrem se má vydat, tak jsem ho přejel.

Když se mi stala nehoda, řídil jsem vůz už čtyřicet let a usnul za volantem.

Kde se vzalo, tu se vzalo, přijelo neviditelné auto, narazilo do mého vozu a zase zmizelo.

Řekl jsem policii, že nejsem zraněný, ale když jsem si sundal klobouk, zjistil jsem, že mám frakturu lebky.

Ve tváři toho starého pána, který se odrazil od kapoty mého auta, jsem si všiml nečekaně smutného výrazu.

Nepřímou příčinou této nehody byl chlapík v malém autě s velkou hubou.

Před jízdou jsem požil alkohol v množství šesti velkých alkoholů, ale podotýkám, že zatáčku jsem přehlédl jen proto, že foukal dost silný vítr.

Telefonní sloup se rychle přibližoval. Snažil jsem se mu uhnout z cesty, ale najednou mi narazil do předku auta.

PERLY A PERLIČKY - sokolské i nesokolské

Že hudba je nejskvělejším a nejhodnotnějším vývozním artiklem Čechů a České republiky jsme se opět přesvědčili koncem minulého roku. Ze slezské Opavy se totiž na koncertní síň sydneyjské opery snesla, alespoň na několik hodin, pohoda přímo rajska. V listopadu tam **na prestižním koncertě vystoupil mladý klavírista Opavan Lukáš Vondráček** a hlediště bylo zcela uneseno jeho skvělým virtuosním provedením Rachmaninovy Rhapsodie, kterou častoval se Sydneyjským symfonickým orchestrem přeplněné, udivené a nadšené hlediště, které si bouřlivým a dlouhotrvajícím potleskem vynutilo „encore“ - a Lukáš Vondráček zvolil Sukovu Píseň lásky. Koncert se konal v rámci sydneyjské návštěvy proslulého dirigenta Vladimíra Aškenázyho. Aškenázy působil v Praze v letech 1998 – 2003 jako dirigent České filharmonie. Kromě vynikajícího dirigentství je také klavíristou a není divu, že mu mladičká Lukáš Vondráček padl do oka. Ten sice už koncertoval od svého nejtěplejšího mládí, ale Aškenázy ho představil široké pražské koncertní veřejnosti s Českou filharmonií jako šestnáctiletého mladička. Vondráček hrál bez not a od prvního nasazení bylo lze tušit jeho neobyklý um a talent. Je se nadít, že tohoto geniálního hudebníka Sydney uslyší opět co nevidět. Mladý Slezan Vondráček je dnes už jistě jedním z nejlepších klavíristů Evropy a nebude tedy pro něho jistě snadné uvolnit se pro let na druhý konec planety – leč doufejme.

Člen výboru Sokola Sydney, náš bývalý dlouholetý pokladník **bratr Mirek Moravec** se v lednu podrobil vážné operaci, ze které se úspěšně zotavuje. Ze srdce mu přejeme pevné zdraví do mnoha dalších let.

Kino Ponrepo ukončilo svou obětavou a záslužnou činnost roku 2007 v sokolském Národním domě v Sydney listopadovým promítáním poměrně nového českého filmu **Návrat ztraceného ráje**. Čech žijící v New Yorku jako úspěšný exulant se vrací po dlouhém odloučení zpět domů na návštěvu do svého rodiště – asi tak jak si kdysi čeští exulanti takový svůj návrat představovali. Ale dnes už víme, že není návratů do ztraceného ráje. Ráj byl a zůstává ztracen a návratu do něho prostě není. Navrátilce obvykle čeká hořké a trpké zklamání. To tento film, natočený nějak tak kolem poloviny devadesátých let, nám neříká - profesor Poutník se vrací jen na kratší návštěvu - ale je to přesto film zajímavý, poutavý a nakonec i poučný. – Bratru Petru Čermákovi bychom měli poděkovat za jeho obětavou „filmovou“ činnost a dík patří i jeho manželce sestře Evě, která dovede když je zapotřebí zaskočit a Petra vystřídat. Kinu Ponrepo tedy do příštího roku mnoho zdarů a řadu hodnotných a zábavných filmů!

Šestadvacátého ledna slavila Austrálie svůj státní svátek. Každoročně se oslavuje příplutí první flotily dopravující britské trestance z Anglie do oblasti budoucí Sydney. Tehdy, v roce 1788, byla Sydney pustinou. Jaké by asi bylo překvapení kapitána Phillipa, velícího oné první „trestanecké flotile“, kdyby třeba jen na chvíli vrhl svůj pohled na dnešní Sydney. To, co kdysi začínalo jako vězení na „druhém konci světa“ je dnes kvetoucím městem svobodného státu.

V listopadu koncertovala v sále sydneyjské konservatoře **nadaná vnučka našeho bratra Bohuslava Šárky Emily-Rose Blanchard** a bylo požitkem její klavírní virtuositu a osobitý přednes vychutnávat. Hrála především jako solistka dvanáct kratších skladeb pro piano Clauda Debussyho a pak s několika přáteli i jako členka menšího hudebního souboru. Dvacetiletá Emily-Rose je dcerou dcery bratra Šárky Elišky a je to nejen výborná a talentovaná pianistka, nýbrž i elegantní a půvabná mladá dáma. Její vystoupení znovu dokazuje, že potomci českých exulantů dovedou skvěle reprezentovat českou hudební tradici - i když z jejich jména už onu původní českost nevyčteme.

Není to zajisté poprvé, co se na tomto místě zmiňujeme o ostudné ignoranci federálního ministerstva zahraničních věcí týkající se naší republiky. Už **po dlouhá léta nemá australská vláda diplomatické zastoupení v Praze** a Češi jsou proto nuceni chtít nechtě vyřizovat své australské záležitosti přes Vídeň nebo eventuálně přes Varšavu. Kdoví je-li to skutečně jenom projev ignorance. Česká republika má s Austrálií živé obchodní styky a tisíce australských občanů každoročně republiku navštěvuje. Snad bychom měli také uvést – a to zní i jako výsměch – že zatímco australská vláda se neostýchá udržovat diplomatické styky se svými bývalými nepřáteli jako například s Japonskem a s Maďarskem, Čechy nepokládá za hodné své pozornosti a nutí je dojíždět do bývalého sídla Čechům kdysi nepřátelských Habsburků. Po posledních federálních volbách odstoupivší ministr zahraničí Alexander Downer neprojevoval zřejmě v této věci očividný zájem a dovedl tento truchlivý stav věci trpět. Není však vyloučeno, že nynější nová vláda onu urážlivou praxi změni a stálo by za to nového labouristického ministra zahraničí na tu českou abnormalitu nějak diskretně upozornit. Možná, že by nebylo naškodu, kdyby sami zdejší Češi v této věci vyvinuli nějakou účinnou iniciativu. Snad právě ve volebním okrsku nového ministra zahraničí.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Karl Marx and Frederick Engels were a pair. They used to go pub-hopping along Tottenham Court Road. There were eighteen pubs, and they vowed to visit each and every one. By the time they got to the last, they were drunk enough that they began to throw cobblestones at streetlights - until the police came running. To avoid being caught, they ducked down alleys and jumped over fences like a couple of rowdy schoolboys... ..Marx was gloriously stupid with money. One of his followers - a certain "Lupus" Wolff - left him 800 pounds, a considerable sum for the time. Within months, Marx had spent it all on a fancy apartment, dresses for his daughters, tobacco, paper, hock.

www.ralphmag.org/CX/marx.html

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

V rámci těch českých osmašedesátek letos také vzpomeneme na ten **bolševikům posvátný únor, tak zvaný vítězný**. Nepočítáme-li údobí německé okupace, byla tehdy v roce 1948 násilně nastolena doba diktatury v naší zemi předtím nevidané a neslýchané. Komunisté s halasem a fanfárami přiřadili náš vysoce vyvinutý stát mezi evropské zaostalce, zničili staleté kulturní hodnoty českého národa a proměnili tradiční bohatost země na žebračinu. Onen „vítězný únor“ bychom měli vést v bedlivé patrnosti. Nemylme se – přijde možná jednou zase doba, až lidem doma otrne, kdy se zfanatisované a neinformované davy budou na ulicích opět dožadovat svůdných rájů hulvátskými agitátory jim bezostyšně slibovaných. Dbejme – i když „nejsme jako oni“ - aby ona doba hanby a pokořování lidské důstojnosti neupadla v zapomnění...

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Restaurace "Sokol" v slovinské Ljubljani

Víte, že **zde v Sydney mezi námi - dočasně - pobývají dva velmi zajímaví Moravané**? Jsou to rodiče bývalé úslužné a obratné číšnice ze sokolské restaurace a pohledné krásky, sestry Marty Skopalové – a jaká číšnice, takoví rodiče, abychom to trochu převrátili z té naší australské perspektivy. Její otec pan Rostislav Skopal je mužem Říše Velkomoravské – tedy v tom smyslu, že je jako archeolog účasten na odkryvání prastarých hrobů na území někdejšího státního celku Velké Moravy, a to zejména v oblasti kolem jihomoravských Mikulčic. Dovede o tom poutavě a informovaně vyprávět a dozvíte se z jeho úst skutečně pozoruhodné podrobnosti o životě v říši Rostislavově a Svatoplukově rozvrácené v devátém století nájazdem kočovných Maďarů – pan Skopal sice tvrdí, že jeho kompetence nepřesahuje objevy ve starých hrobech, ale Velká Morava je zřejmě jeho koníčkem a dovede ji laikům mistrně přiblížit. Je také grafikem a graficky ilustroval, mimo jiné, i informativní brožuru o mikulčických objevech. Se svou elegantní paní – neuvěřitelně čipernou a mladistvě jiskrnou – se seznámil právě při archeologických vykopávkách. Staří mládenci, nezoufejte tedy. Neleněte a dejte se naverbovat do mikulčické brigády. Uvidíte co tam třeba vykopáte.

Archeolog pan Rostislav Skopal (zcela vpravo) na pracovišti

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Čtenáře bude jistě zajímat, že další **koncert Sylvie Virágové** a její umělecké skupiny – „Evropský velikonoční koncert“ – se bude konat v sobotu 8. března v 7 hodin večer v St Andrews Cathedral, Sydney Square, George Street vedle Town Hall.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Vítězkou ankety sportovních novinářů o titul nejlepšího českého sportovce roku 2007 se stala **rychlobruslařka Martina Sáblíková**. Na mistrovství světa v Salt Lake City v březnu 2007 se Martina stala dvojnásobnou mistryní světa. Mili naši čtenáři, víte v kterých to bylo disciplínách? Své odpovědi telefonujte na čísla 9981 4765 nebo 9528 7928.

Lovec perel Bojar

Parazitující čínská značka

Zuzana Roithová poslankyně Evropského parlamentu 24. listopadu 2007 Neviditelný pes

Stále častěji se v evropské databázi nebezpečných výrobků objevuje zboží, které nese značku CE - což je evropské logo informující, že výrobek splňuje normy Evropské unie. Jde o podvod.

O zneužívání evropské značky CE se začalo v Evropském parlamentu mluvit hlavně poté, co americká firma Mattel třikrát stáhla z trhu své výrobky, vyrobené v Číně, co by nebezpečné. Skutečnost je ale mnohem víc šokující - Číňané mají svou vlastní značku CE pro „China Export“. Má stejný design písmen jako evropská značka - liší se jen menší vzdáleností mezi písmeny. Evropský spotřebitel tak přichází o vodítko, jak rozeznat bezpečný výrobek v záplavě zboží velmi odlišné kvality ze všech koutů světa.

Zarážející ale je, že EU dosud nezakročila. Směrnice o nekalých obchodních praktickách zakazuje takové jednání, které může uvádět spotřebitele v omyl. A to je právě tento případ. Evropská značka navíc není registrována. Proto jsem podala interpelaci Evropské komisi, aby se zabývala jednak registrací evropského loga, které je dávno definováno ve směrnicích, a dále aby urychleně věc projednala s čínskou vládou. Nejsem to jen já, kdo si myslí, že ze strany Pekingu jde o neuvěřitelnou drzost, která poškozují zájmy evropských výrobců a hlavně evropské spotřebitele. Ti se totiž díky logu CE mohou mylně domnívat, že kupují bezpečné zboží odpovídající evropským normám.

Čína produkuje a dováží tak obrovské množství nekvalitního, ale hlavně nebezpečného zboží, že už není možné spoléhat se jen na záhyt zboží kontrolními orgány. Čína je členem WTO a my nemůžeme bezdůvodně bránit importu. Myslím si však, že pravidla WTO umožňují z důvodu veřejného pořádku a ochrany zdraví blokovat import právě nebezpečných hraček. Bylo by to účinné opatření do té doby, než Čína zavede kontroly bezpečnosti výroby nejen hraček na svém území pokud je chce dovážet do Evropy. Není přece možné jen čekat, co objeví namátková kontrola v některém členském státě.

Budeme-li důslední, tak k tomu Čínu přimějeme brzy. Záležet bude na shodě vlád 27 členských států, zda do toho kvůli svým občanům půjdou, nebo převládnu jiné zájmy.

MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2008 VĚSTNÍK \$25?

SOKOL STARS – KIDS 0 TO 10 YEARS OLD

Twinkle twinkle Sokol Stars

Hanging off the monkey bars

Trampolines and climbing walls

Somersaults and bouncing balls

Twinkle twinkle Sokol stars

Hanging off the monkey bars

SATURDAYS FROM 3.30 TO 4.30: FEB 2 & 16;

MAR 1, 15 & 29; APR 12 & 26; MAY 10 & 24; JUN 7 & 21

CALL JANE 0438 014 125

CESTOU DO EXILU (5)

Bořek Šindler

OPĚT V KLECI - JAK ALE UPLÁCHNOUT?

V kleci jsem ztrávil šest let a sedm měsíců svého života. Z toho šest dlouhých let a dva měsíce v kleci německé – a z té nebylo úniku. Potom pět měsíců - jenom pět měsíců - v kleci komunistické. Z té se v roce 1948 ještě uniknout mohlo. Unikl jsem z ní nakonec v červenci toho osudného roku, ale v březnu jsem ještě nevěděl kdy, jak a zdali vůbec se mně to podaří. Jakmile jsem se však k uprchnutí po "vítězném" únoru rozhodl, začal jsem uvažovat jak a kudy z klece s úspěchem na svobodu uniknout. Nebyl jsem v tom uvažování sám. Uvažoval se mnou i můj dobrý kamarád Slávek Stelibský - synovec nebo snad i bratranec autora populárního tanga Praha je krásná. Znali jsme se už tehdy dlouhá léta. Chodili jsme spolu v pražských Dejvicích od první třídy pět let do obecné školy, potom do dejvického gymnasia na Velvarské třídě a ihned po válce po znovuotevření Němci po šest let zavřených universit jsme spolu začali studium na právnické fakultě v Praze. Oba naši otcové byli ruští legionáři a byli jsme oba vychováni v duchu tradic Masarykovy republiky. Během fakultních prázdnin v září 1945 jsme několik týdnů dobrovolně pracovali v jednom duchovském uhelném dole a dojížděli tam každé ráno z Biliny, kde jsme bydleli u Slávka strýčka. Absolutně jsme si jako kamarádi důvěřovali a odejít z nesvobodného Československa jsme po bolševickém převzetí moci chtěli také svorně oba. Nechávali jsme si ovšem svůj úmysl uprchnout zatím jen pro sebe – nebylo už tehdy radno o takové věci hovořit ani doma a ani s jinými kamarády. Zatýkáni pokračovala, komunisté utahovali šroub a nebylo komu věřit. Jak to později pikantně vyjádřil exilový spisovatel Jan Beneš - „čas voněl snem“.

Někdy v březnu či v dubnu jsem však měl přece jen také vážnou rozmluvu s otcem. Když jsem mu naznačil svůj úmysl o odchodu z domova, reagoval na to táta slovy - a ta asi nikdy nezapomenu - „když chceš hochu žít jako svobodný člověk, musíš odtud pryč“. Byl jsem tehdy dvaadvacetiletý mladiček a neschopen plně pochopit, jak asi muselo tátovi být když k synovi tehdy taková osudná slova pronášel. Teprve dlouho potom už jako exulant a sám jako otec tří dětí jsem si uvědomoval co asi musí cítit otec když nabádá jediného vlastního syna odejít pryč z domova do ciziny a do nejistoty. A protože jsem po odchodu z Československa už potom nikdy v životě otce neviděl - a on si odsluhoval v notorické věznici na Mírově a v leopoldovské pevnosti dvánáctiletý rozsudek vojenského soudu, zatímco já jako svobodný občan Austrálie jsem dokončoval právní studium - nemohl jsem už nikdy potom tátovi poděkovat a vyjádřit mu obdiv nad jeho podporou a statečností rozloučil se se mnou a poslat mě ven.

Měl bych se ale teď vrátit do znásilněné Prahy prvé poloviny roku 1948 a vzpomenout tři události, které se tam tehdy ještě za mé přítomnosti sběhly. Proti očekávání jeho příznivců se prezident Beneš osobně zúčastnil oslavy šestisetletého založení Karlovy university a pronesl k té příležitosti i slavnostní řeč. Ani slovo z jeho úst nepadlo k nelibosti Gottwaldovy vlády. President se těch universitních oslav zúčastňovat nemusel, jeho zdravotní stav už tehdy nesporně poskytoval dostatečnou omluvu k eventuální neúčasti, leč Beneš se dostavil a mluvil. Jakoby světu říkal - komunisté vládnou, Jan Masaryk buď spáchal sebevraždu nebo byl i zavražděn, ale já, president Československé republiky, zde hovořím a věřte mi, že je v naší republice všechno v naprostém pořádku. Pokud si dobře pamatuji byl to snad poslední Benešův veřejný projev - a mohl a měl si ho ušetřit. Neušetřil, nemlčel, dal se na veřejnosti vidět a slyšet jako president Československa - a svět byl svědkem jeho trvajících vykonávání presidentské funkce a tedy ergo kladívko i jeho potvrzení Gottwaldovy pučistické vlády jako legitimního pokračovatele vlády v únoru za tak dramatikých okolností odstoupivší. Beneš ani jedinou větičkou nenaznačil odpor k tomu co komunisté spáchali. Jako by se prostě ani nechumelilo - a ono se ale chumelilo, a chumelilo se vydatně.

Druhou závažnou události tehdy byly květnové volby, proponované ještě dávno před bolševickým pučem. Málokdo by si byl při stanovení termínu jejich konání dovedl představit situaci, za jaké budou nakonec provedeny. Před únorem byly ty volby s netrpělivostí očekávány a všeobecně se v nekomunistických kruzích - ba i mezi komunisty samými - věřilo, že jejich výsledky samozřejmě přinesou vítězství nekomunistů. Když k nim pak ovšem nakonec po únoru došlo, ukázaly se být jen karikatu-

rou svobodných demokratických voleb. Komunisté rozpoutali mocnou propagandistickou kampaň za způsob „manifestačního“ volebního procesu. Nebylo už možno volit jednotlivé politické strany. Bylo možno volit buď jen kandidátku „národní fronty“ - a to byli komunisté a jimi pečlivě vybraní souputníci - anebo bylo možno vhodit tak zvaný „bílý lístek“, a tak hlasovat „proti“. Komunisté se ve svých prohlášeních a ve všech médiích jimi naprosto již ovládaných netajili s výhrůzkami, že nedostavit se k volbě v manifestačním hromadném šiku a odvážit se „jít za plentu“ a volit tajně bude znamenat vyslovení nepřátelství novému režimu. Jen slabounká menšina odvážlivců nevolila „manifestačně“ a vhodila do urny onen bílý lístek. Takže „drtivá většina“ voličů se ve volbách manifestačně vyslovila pro Gottwaldovu „národní frontu“. Jména těch kdo šli „za plentu“ a o nichž se tedy předpokládalo že vhodili do urny bílý lístek, si komunističtí důvěrníci poznamenávali a jejich „kádrový posudek“ byl pak už navždy opatřen takovými zvrhlíky ve volbách vyjádřeným negativním postojem k vládě národní fronty. Komunisté potom po dobu své vlády čas od času pořádali volební rituály podobného druhu až do roku 1989. Snad ničeho se v žádné jimi ovládané zemi bolševici nestrachovali tolik jako skutečně svobodných voleb a nikdy a nikde takové volby - jak všichni velmi dobře víme - komunisté nepřipustili. Obratu „drtivá většina“ se potom používalo jako souhlasný punc všech bolševických akcí. Já sám jsem těmto očividně komunisty inscenovaným volbám unikl odjezdem „na zotavenou“ do Krkonoš a tam jsem prostě k volbám nešel.

Třetí důležitou událostí prvé poloviny roku 1948 byly přípravy na všesokolský slet, který se nakonec v červenci konal. I mezi sokoly samými tehdy panovaly na konání sletu dva protichůdné názory. Někteří zastávali názor, že slet se konat má a komunistům tak ukázat sílu nezlomeného a neporaženého sokolstva. Zastánci tohoto názoru také plánovali, že až budou pochodovat před Gottwaldem, všichni od něho odvrátí tvář a naznačí tak nesouhlas s jeho režimem. Jiní naopak tvrdili, že pořádat slet bude pro komunisty vítězstvím, protože budou jeho konáním se světu dokazovat, že se nic v poměru vlády k sokolstvu nezměnilo a že sokolové svým sletem manifestují svůj kladný poměr k nové vládě. Poukazovalo se i na to, že pořádat v Praze slet, když celá řada sokolských činovníků je již v exilu, bude krajně nemístné. Slet se konal, k odvracení tváří sice tu a tam došlo, svět to ale snad ani kloudně nepostřehнул a komunisté světu ukázali svou „toleranci“ a jací oni jsou kabrňáci ve věci sokolské. Brzy potom byl ovšem Sokol násilně potlačen, rozpuštěn a vtělen do celostátní sjednocené organizace tělesné výchovy. Zmiňovat se o ideálech Tyrše a Fügnera bylo samozřejmě nepřipustné, protože největším tělovýchovným geniem všech dob byl kremelský báťuška Josef Vissarionovič Stalin. Zajímavou sletovou epizodou však byl příjezd v Praze vždy oblíbených jugoslávských sokolů, a to už samozřejmě poté kdy Tito byl přes noc prohlášen Moskvou krvavým fašistickým psem. S tím komunisté nepočítali a ovace sklizené jugoslávskými sokoly jim nebyly povůli. Šel jsem se podívat k jejich hotelu - než z něho byli vykázáni - v každém okně plno mávajících Jugoslávců a veliký shluk lidí jim tleskal a i jinak projevoval bratrskou náklonnost. Avšak v době konání sletu jsem já měl už starosti jiné.

Snažili jsme se se Slávkem Stelibským najít vhodný a pokud možno bezpečný způsob jak přejít hranici. Snažili jsme se dostat na nějakou polní brigádu v blízkosti jihozápadní české hranice a odtud pak nějak upláchnout. Doufali jsme i v přihlášku na brigádu „na kůrovce“ do šumavských lesů - šumavské lesy byly tehdy kůrovcem skutečně sužovány a studenti dojížděli lesníkům pomáhat - ale ta kůrovcová brigáda byla nakonec nedůvěřivými soudruhy zrušena. Doslechli jsme se, že někteří odvážlivci „to berou severem“. Polská hranice prý není nijak příliš ostražitě hlídaná, projde se západním Polskem a do Berlína k Američanům se prý člověk přes Východní Zónu - jak se tehdy východní oblasti Německa sovětskou armádou okupované říkalo - poměrně lehce, protože i západní polská hranice s Východní Zónou sousedící není zdaleka neprodyšná. Když jsem byl pak v květnu v Krkonoších pustil jsem se na zkoušku několik set metrů na polskou stranu. Jakmile jsem ale narazil na skupinu polských turistů začalo mi být jasno, že hledat během úniku v případě potřeby polskou vstřícnost by nebylo moudré...

Asi koncem května jsem také začal pozorovat na Slávkovi jisté ochlazení jeho prvotního elánu upláchnout. Zprvu jsem ho podezříval, že na mě nějak zanevřel kvůli mému nepředloženému návrhu v lednu, tedy pár týdnů před pučem, podat přihlášku do sociálnědemokratické strany. Listopadový brněnský sjezd totiž odstranil z vedení zrádce Fierlingera a sociální demokraté obrátili kormidlo strany rázně doprava. Po puči,

respektive už během puče, došlo k základnímu zvratu, Fierlinger se násilím vedral znovu do vedení a okamžitě zahájil rychlým tempem akci ku spojení s komunisty. Vznikla tedy nepříjemná situace, hrozily důsledky odmítnutí vstupu ke komunistům a měl jsem dojem, že za to teď klade Slávek vinu mně. Ukázalo se ale, že za tím ochlazením ve skutečnosti trčí Evička. Evička byla už po léta Slávova tajná láska. Začal ji obletovat už na gymnasiu když jsme byli v septimě a Evička byla teprve v kvartě nebo dokonce ještě jen v tercii. Namlouvat si jako septimán kvartánku nebo terciánku bylo prostě hluboko pod úroveň. Sláva zapíral a popíral, ale když byl jednoho podvečera přistížen našimi zvědy v Chotkových sadech na lavičce in flagranti, naše výsměchy nebraly konce. Já tehdy na toho ubožáka dokonce složil i nejspíše veršíky na thema jak by svět asi smutně vypadal kdyby „byla rybka bez vodičky, budík bez ručičky a Sláveček bez Evičky...“. Sláva mně to za moc zlé neměl, ale bylo vidět, že ho to mrzí. Mimochodem, Evičku Fuskovou si nakonec vzal a když jsem je potom po dlouhatánských létech v Praze navštívil, měli už dospělého syna inženýra. Ovšem na jaře roku 1948 nám tehdejší veselá a odborné pomoci si vroucně kýžící maturantka Evička zkomplikovala společné plány a nezbývalo mi tedy než začít plánovat na vlastní pěst.

Kde se vzala, tu se vzala, na fakultní černé desce se objevila zprávička, že ženevská fakulta stále přijímá zájemce na letní kursy švýcarské historie. Četlo se to na té desce jako nečekaná zvěst, ale věděli jsme příliš dobře, že i kdyby ženevská universita člověka přijala, ztroskotala by věc na výjezdni doložce. Ihned po puči totiž ministerstvo vnitra zavedlo do pasu tak zvanou výjezdní doložku, bez níž byl cestovní pas pouhým cářečkem papíru. A vydolovat z komunistického ministerstva vnitra výjezdní doložku se rovnalo vypěstování v poušti řepy cukrovky. Ale přesto mně ta zprávička už nedávala spát. Švýcarsko jsem znal, po první státnici a rigorosu v Praze jsem tam v říjnu 1946 na půl roku jel studovat na Vysokou obchodní v městě St. Gallen a můj cestovní pas byl dosud stále platný. Jak ale se zmocnit té výjezdní doložky? Nebesa se však někdy dovedou smilovat i nad velkým hříšníkem - a smilovala se tenkrát i nade mnou. Dopátral jsem se, že výjezdní doložku lze obdržet i na studijní kurs v cizině, i když mi bylo jasno, že student musí být asi kovaným soudruhem, aby mu ji ministerstvo udělilo. Naštěstí se ukázalo, že v případě studia výjezdní doložku doporučuje i ministerstvo školství. A ukázalo se i dále, že můj otec, byť tehdy již prohlášený za nepřítele pracujícího lidu, zná bratra/legionáře právě tam na ministerstvu školství a dokonce v tom oddělení, kde se příslušná povolení doporučovala. Slunce se tedy přece někdy dovede přátelsky usmát. Dá se to výjádřit i jinak - když je nouze nejvyšší, boží pomoc nejbližší. Tak vysoko jsem si já ale moc nikdy netroufal. Za pokus to nicméně stálo.

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Jedním z nejkrásnějších projevů o kráse české řeči je, myslím, vyznání Jiřího Voskovce. Voskovec kdysi o tom nahrál magnetonovou pásku a tu jsem si znovu a znovu přehrával. Ve svém vyprávění se Jiří Voskovec zamýšlí nad tím, co nás Čechy vlastně spojuje, co je nám všem společné a dochází k názoru, že to jediné co nás všechny pojí a poutá jednoho k druhému je naše společná mluva - a už nic jiného. Můžeme být malí, velcí, kudrnatí, holohlaví, pohlední, nepohlední, komunisté, nekomunisté, fašisté, nefašisté, vzdělání, nevzdělání, pihovatí, nepihovatí, semité i antisemité, ale hovoříme stejným jazykem. Dokonce i když mluvíme řečí jinou, dere se nám mimovolně na jazyk stejný český přízvuk, a tomu prostě nemůžeme uniknout ať se snažíme jak se snažíme. Jsme prostě v zajetí toho, co nám do úst kdysi vložily naše matky. Naše společná řeč je naším nejpoutavějším poutem, snad dokonce i jakousi svěřací kajakou z jejíhož zajetí nevyklouzneme.

Voskovec tehdy - podle své výpovědi - seděl ve svém newyorském bytě nad Central Parkem a vzpomínal. Vzpomínal na mladá léta, kdy s Werichem bláznili v Osvo-bozeném divadle, a kdy ještě dlouho předtím spolu chodili do gymnasia a vedli spolu rozmluvy o všelichems. Vedli je v češtině a pohrávali si s ní - a oba to byli mistři oné

mluvy. Voskovec to všechno hluboce procítoval znovu a znovu a ty jeho úvahy o češtině jsou jakýmsi drahokamem, jakousi posvátnou promluvou k nám všem uživatelům toho drahého jazyka a toto Voskovcovo vyznání lásky a úcty vede dnes i moje pero.

Je naše řeč libozvučná? Věru že není. Je spíše jaksi kostrbatá a co do libozvučnosti má daleko k takové řekněme elegantní italštině nebo francouzštině, ba i ruský jazyk si právem může činit nárok na řeč znící cizím uším melodičtěji než ta naše hranatá řeč česká. Čeština skřípe, vrže a skupiny jejich souhlásek nejsou právě tou nejmelodičtější hudbou cizincovu sluchu. Je to ale řeč v níž se ze všech řečí světa dovedeme vyjádřit nejprecizněji, nejjemněji, nejhlouběji, nejsrdečněji - nu prostě nejlépe a bez rozmyšlení. Nám ona neskřípe ani nevrže, plyne z našich úst přirozeně a lahodně a nemusíme si při jejím užití lámat jazyk. Dere se nám z úst samovolně, samozřejmě, bez násilí a plynule. Je to řeč veskrze naše, nikoho jiného. Patří nám, do našich českých úst. Nemůžeme se jí vzdát, i kdybychom se jí vzdát i chtěli. Je naším pokladem a - vskutku jediným nám všem Čechům společným pokladem.

Kvalitné plechové hračky z České republiky, výrobca „KOVAP“, vyše 60 druhov, máme autíčka, nákladáky, traktory ZETOR s príslušenstvom, žeriavy, karavany, autobusy atd. Oficiálny agent pre Austráliu a Nový Zéland.

**Kúpiť hračky - log on www.eurotoysinternational.com alebo zavolajte: Peter na (02)9311 2659, mobil 0403 314 483 alebo Scott na 0402 306 831 (v angličtine).
Email adresa: euro.toys@hotmail.com**

**VEZMĚTE, PROSÍM, NA VĚDOMÍ NOVOU ADRESU PRO
ZASÍLÁNÍ VŠECH PLATEB: SOKOL SYDNEY LTD,
16 GRATTAN CRESCENT, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

+++++
**České mše se konají v 11.30 ve Strathfieldu v kostele svaté
Marty každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci.**
+++++

#####

SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA PRO
PŮJČKY KNIH A VIDEOKAZET OD ÚNORA DO
LISTOPADU VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 DO 21 HODIN.
VOLEJTE RAYE ČERNÉHO tel 02 9451 4886
nebo PETRA ČERMÁKA tel 02 9981 4765

#####

H. G. Mayer & Co.

METROPOLITAN TAXATION SERVICES (BANKSTOWN) PTY. LIMITED
ACCOUNTANTS & TAXATION CONSULTANTS

Phone: 9707 1833

All Mail to:
P.O. Box 58
Yagoona 2199

Cnr Dutton St, & The Crescent,
Yagoona 2199

Vážená sestro, vážený bratře,

PŘÍSPĚVKY na rok 2008 \$ 25.00

Dovolujeme si Vás zdvořile upozornit, že členské příspěvky jsou nyní splatné. Dle nových klubových Stanov členské příspěvky je nutno uhradit do konce ledna 2008. Šek nebo Money Order prosím vystavte na „**Sokol Sydney Ltd**“. Nezapomeňte též napsat svoje jméno a adresu.

Příspěvky 2008	\$ 25.00
Příspěvky 2007 (pokud nezaplacené)	\$ (\$ 25.00)
Dar na Věstník	\$
Dar na údržbu Národního domu ...	\$
Celkem	\$

**VEZMĚTE, PROSÍM, NA VĚDOMÍ NOVOU ADRESU PRO
ZASÍLÁNÍ VŠECH PLATEB: SOKOL SYDNEY LTD,
16 GRATTAN CRESCENT, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

FREE LOAN CAR
All Vehicle Servicing & Repairs!

Autolabs[®]
be safe. be sure

Daniel Chermak, Owner and Technical Director

We Wash & Vacuum Your Car!

209 Pittwater Rd, Manly

Ph: 9976 3255 Also open Saturdays 7.30 - 12pm

**SOKOLSKÁ RESTAURACE V NAŠEM
NÁRODNÍM DOMĚ**

**JE OTEVŘENA KAŽDOU SOBOTU OD 14 DO 21 HOD.
RESERVACE PRO VÍCE NEŽ 12 HOSTŮ V DOBĚ DLE DOHODY
NABÍZÍME ČESKÁ A SLOVENSKÁ JÍDLA – ZÁKUSKY
JSOU NAŠE SPECIALITA. VŠE SI JE MOŽNO ZAKOUPIT
I PRO ODNESENÍ DOMŮ. PROSTORY MAJÍ
KLIMATISACI VČETNĚ ODDĚLENÉ MÍSTNOSTI PRO
SVATBY A JINÉ SOUKROMÉ OSLAVY. VELKÉ
BEZPLATNÉ PARKOVIŠTĚ. VELKÝ VÝBĚR NAŠICH PIV
I MINERÁLNÍCH VOD. SLEVA PRO ČLENY SOKOLA
A PRO STUDENTY.**

**MÍSTA SI JE NUTNO PŘEDEM RESERVOVAT
NA: 4987 4767, MOB 0410 413 093,
V SOBOTU NA 9452 5617**

WHAT'S ON IN OUR SOKOL

Sport:

Aerobics: Every Tuesday night 8.00 pm.

Nohejbal: RING PAVEL Mob. 0419 872 835

Volejbal: Young team: Sunday afternoons

Friday team: Every Friday night

Saturday team: Saturday afternoons 4.30 pm
on the dates advertised for children's
gymnastics on the pages of this issue.

Children: Same Saturdays as volleyball above from 3.30 to 4.30 pm
on the dates advertised on the pages of this issue.

Call Jane 0438 014 125

Other sport activities: Any time by arrangement to fit-in with the above.

FOR HALL BOOKINGS RING PAVEL Mob. 0419 872 835

Restaurant / Dining:

Our favourite dishes in air-conditioned comfort.

OPEN: Saturdays 2 pm to 9 pm. Other opening times can be
arranged for parties of more than 12 guests.

FOR MORE INFORMATION AND BOOKINGS RING

4987 4767 Mob. 0410 413 093 or SAT 9452 5617

BOOKINGS ESSENTIAL

RESTAURANT IS CLOSED ON SUNDAYS

**FOR ALL ENTERTAINMENT AND SOCIAL EVENTS
WATCH OUT FOR ANNOUNCEMENTS IN "VĚSTNÍK",
SPECIAL ADVERTISING OR OUR WEBSITE:**

www.sokolsydney.com

LIBRARY: Friday 8pm to 9 pm February to November

Roční předplatné Věstníku

Za 6 čísel \$ 25.00

Ceny reklam ve Věstníku

(6 čísel / 1 číslo)

Celá stránka \$ 240.00 / 100.00

Polovina stránky \$ 120.00 / 50.00

Třetina stránky \$ 80.00 / 33.00

Čtvrtina stránky \$ 60.00 / 25.00

VĚSTNÍK

Sokol Sydney Ltd

If undeliverable return to:

16 Grattan Cres

FRENCHS FOREST 2086

